

CampR^odó

Publicació de l'Ajuntament de Camprodon

Desembre 2004 - 2a època - núm. 17 - Revista quadrimestral - 3 €

TEMA CENTRAL: Contes de Nadal

**ENTREVISTA: El carter de Rocabruna,
Cisquet Vidal i Puigmal**

**OBRES: Remodelació del geriàtric i
acabada l'ampliació del SES Vila Riera**

construccions
FREIXENET-CAMPRODON, S L

C/ Bastiments, 7
Tel. 972 74 09 61
Fax 972 13 01 94

17867 Camprodon
(Girona)

AZNAR & AZANCOT

CORREDURIA DE SEGUROS SL

Per a préstecs, els bancs i caixes

Per a declaracions de renda, els gestors

Per a assegurances, AZNAR & AZANCOT

- Tenim les millors companyies del mercat
- Per a cada risc, la seva cobertura
- Fem assegurances des de l'any 1902
- I el més important, només fem assegurances, per això som PROFESSIONALS

C/ VALÈNCIA, 16

Tel.: 972 74 10 76 • 17867 CAMPRODON

CampRodó

Publicació de l'Ajuntament
de Camprodon amb la col·laboració
de la Diputació de Girona

Diputació de Girona

Desembre 2004, • 2a època, núm. 17
Revista quadrimestral - 3 €

CONSELL DE REDACCIÓ:

Jordi Berdala, Sílvia Planas,
Núria Mayà, Oriol Molas,
Joan Anglada, Joan Busquets,
Manel Guitart, Ariadna Romans,
Jaume Puigmal, Joan Vila.

COL-LABORADORS:

Manel Pujol, Joan Solà,
Carles Cuatrecasas, Fermí Bobi,
Fe Garcia i Manel Galimany.

PRODUCCIÓ GRÀFICA:

Cevagraf, SCCL. Tel. 972 74 00 41

CORRECCIÓ: Marià Anglada i
Miquel Marcé.

DIBUIXOS: Titot (La Xinxeta)
i Pau Anglada.

FOTOGRAFIA: Boi i Fotografia
Coma.

La direcció de la revista
Camp Rodó no es fa
responsable de les opinions
dels seus redactors i/o
col·laboradors.

No es permet la reproducció
total o parcial d'aquesta
revista, ni la seva
incorporació a un sistema
informàtic, ni la seva
transmissió a qualsevol
forma o per qualsevol mitjà,
sigui aquest electrònic,
mecànic, per fotocòpia o
per altres mitjans, sense
el permís previ i per escrit
dels titulars del copyright.

Ajuntament de Camprodon
Plaça d'Espanya, 1
17867 CAMPRODON
Dipòsit legal: B-36.519-1996

Estem contents

Estem contents quan surt un nou exemplar del *Camp Rodó* i arriba a les vostres mans. El primer que fem és fer el bon propòsit de fixar data pel proper número. La veritat és que molt poques vegades ho aconseguim i sortim molt més tard. Sense que serveixi de precedent, aquest cop la revista ha estat feta i enllestida en la data que havíem previst.

Estem contents perquè, en aquest número, hem reunit un gran nombre de col·laboracions. Entenem que aquesta varietat dóna a la revista vitalitat i pluralitat. Com en altres edicions, mai no ens cansem de sol·licitar la vostra col·laboració, que tot sigui dit, aprofitem l'avinentsa per demanar-la. I la necessitem per poder fer la revista més rica, tant en continguts com en diversitat de punts de vista, perquè creiem que això ens ajudarà a ser crítics, a crear opinió i a ser més lliures. Fins avui l'única limitació que posem és que la col·laboració intenti tenir relació amb la nostra (més que mil·lenària) vila i que vagi signada. I prou.

Estem contents perquè en la preparació d'aquest número vàrem proposar als nostres col·laboradors habituals, i a d'altres de nous, un repte diferent i atractiu. Es tractava d'esmolat la imaginació i d'intentar fer, pel tema central, un conte, un relat, un poema -qualsevol altra creació-, però amb la condició que girés al voltant d'aquestes festes de Nadal i que, evidentment, passés a Camprodon. Creiem que ha estat una experiència positiva i que, com podreu llegir, n'hi ha de tots els colors i per a tots els gustos.

Estem contents perquè ens ha quedat material per publicar: volem fer referència, per exemple, el treball de recerca de Llorenç Pelaez, professor d'institut a Granollers i que té com a segona residència la nostra vall. Com molts d'altres, s'ha interessat per la nostra història i ha demanat poder fer servir l'arxiu municipal per realitzar un interessant treball sobre immigració a Camprodon. En el proper número publicarem el primer dels tres treballs que ha realitzat.

I lògicament, estem contents, molt contents, de poder-vos desitjar, sincerament, unes molt bones festes de Nadal i que el proper any sigui millor (que ho serà) del que deixem.

Brindem? Fem *xin-xin*, tot xinxant, salut!

Obres al SES Vila Riera

Amb la retirada dels mòduls prefabricats del SES Vila Riera de Camprodon i amb la posada en marxa de les noves aules, s'ha acomplert una de les obres més esperades i reclamades pel Consell escolar, professors, pares i el mateix Ajuntament.

Es treballa amb la idea que per Sant Jordi, i coincidint amb el desè aniversari de la inauguració del centre, es realitzi una jornada de portes obertes.

Obres al carrer del Pi

S'han realitzat els arranjaments necessaris al carrer del Pi. S'ha instal·lat un tub per adequar el subministrament d'aigua. En concret s'ha canviat el tub de l'aigua per un altre de diàmetre més gros i que, connectat amb el carrer Josep Morer i el carrer Catalunya, donarà un millor servei als veïns. Aprofitant aquesta actuació, també s'ha soterrat la línia elèctrica i s'ha millorat la pavimentació d'aquesta zona que estava molt malmesa. Una obra similar és la que actualment s'està fent al passatge del Planet, on, a més, s'hi ha passat el tub de gas.

La nova Llar d'infants

En la darrera sessió plenària es va aprovar el projecte de construcció de la nova Llar d'infants. Es va aprovar amb una modificació sobre el projecte inicial amb la qual s'ampliarà el centre, que passarà a disposar de 61 places en lloc de les 41 que s'havien projectat inicialment. Aquest és el darrer tràmit abans de l'execució de l'obra. Actualment el projecte s'ha enviat al Departament d'Ensenyament, pas previ a l'inici de les obres. El cost d'aquesta infraestructura és de 368.304,91 euros.

Festa local

S'ha acordat instaurar, pel proper 2005, els dies 21 i 22 de juny com a dates marcades festives al calendari local.

Can Jan
Restaurant

Sant Roc, 10
Tel. 972 13 04 07 - Fax 972 74 02 89
17867 Camprodon
e-mail: canjan@jet.es

Trasllat de la deixalleria

La Corporació municipal va acordar, durant el mes de novembre, traslladar la deixalleria municipal al sector de Can Moi, al trencant de Freixenet.

Amb aquesta actuació es millora l'impacte visual que provocava l'antiga deixalleria a l'escorxador i es reordenarà la zona per tal de millorar-ne els usos.

A la nova deixalleria de Can Moi, avui en funcionament provisional, s'hi ha de realitzar unes obres d'adequació dels terrenys a partir d'un projecte que està redactant el Consell Comarcal del Ripollès.

Aquesta obra estarà subvencionada per la Generalitat.

Adjudicació dels exteriors del Pavelló

El nou Pavelló municipal d'esports es troba en la darrera fase de construcció. Actualment s'han adjudicat les obres per a la urbanització dels exteriors. El termini d'execució d'aquesta obra està previst que sigui de tres mesos.

Amb la realització d'aquesta actuació, l'obra es troba molt més a prop del final, ja que només quedarà l'acondiament del bar.

El ritme d'aquesta obra ha estat condicionat a la seva viabilitat econòmica. El pavelló és una de les actuacions més importants realitzades des de fa molt temps a Camprodon, i per fer-ho possible, a part de buscar recursos econòmics de diferents procedències, la part aportada per l'Ajuntament s'ha fraccionat en diferents anualitats del pressupost municipal, a fi de fer-ho assumible per les finances municipals.

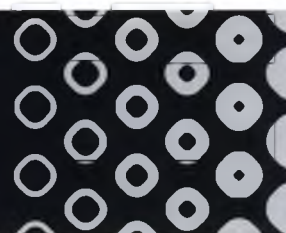

gimnàs
club
camprodon

Avda. Maristany, 3
17867 Camprodon
Tels: 972 74 05 27
606 09 80 67

gccamprodon@hotmail.com

Remodelació del Geriàtric municipal

Ja han finalitzat les obres d'adequació de la zona que fins fa poc ocupaven les religioses, per a transformar-la en un espai amb sales per a teràpies específiques i dues habitacions més. Aprofitant aquesta actuació, a la primera planta del centre s'han folrat les parets amb un plàstic blau cel especial per cops i s'han dissenyat zones per a les visites dels familiars. A més, a la tercera planta del centre s'ha habilitat una sala per a teràpies individuals, en la qual hi ha els instruments necessaris per fer exercicis i gimnàstica.

Properament es procedirà a la substitució de les actuals calderes per unes de més noves de gas, l'import de les quals les assumeix Repsol Gas, d'acord amb el conveni signat amb l'Ajuntament un cop se'ls va concedir la gasificació del municipi. A banda d'aquesta actuació també s'ha previst, de cara a l'any vinent, l'inici de les

obres d'ampliació del centre fent més grans els espais comuns dels residents, com ara el menjador, així com també s'ampliarà el magatzem de la cuina per la càrrega i descàrrega de comandes, es reformaran tres habitacions dobles a individuals per a l'estada temporal i es crearà la zona de centre de dia.

Actualment en el centre hi viuen 48 persones grans i, amb aquestes obres de millora, el que es pretén és descongestionar el centre per millorar la qualitat de vida dels seus residents.

HOTEL ****

Edelweiss

Ctra. de Sant Joan, 28 - Tel. 972 74 06 14 - Fax 972 74 06 05 - 17867 CAMPRODON (Girona)

Modificacions fiscals pel proper any

Pel proper any el consistori ha previst una puja del 3,7% en la mitjana de les ordenances fiscals del 2005. Amb tot, la taxa que més augmenta, fruit del tancament de l'abocador de les Llosses i l'obligat trasllat de la brossa a Osona, així com la recollida de matèria orgànica, és la d'escombraries. Aquesta taxa, que s'apuja un 46,3%, percentatge inferior a l'augment mitjà del 70%, és la que puja de forma generalitzada a la comarca del Ripollès d'acord amb els costos calculats pel Consell Comarcal del Ripollès.

També s'ha previst el pagament d'una taxa pel tancament de carrers per tal de regular-ne l'ús i evitar abusos. Continuen vigents un seguit d'ajudes per raons socials, familiars (jubilats, famílies amb fills, etc.) o per incentivar l'activitat econòmica.

Subvenció per a la portada d'aigües

La Generalitat de Catalunya ha atorgat una subvenció de 100.000 euros per les obres de millora de la conducció de la xarxa d'aigua, des d'Espinalva fins als dipòsits. Aquesta actuació consisteix en la substitució de 2,5 km de canonada, ja que l'actual és molt vella i darrerament havia ocasionat problemes de rebentades que ara es veuran resolts amb aquesta millora.

Cal agrair la col·laboració dels propietaris dels terrenys per on passa aquesta canonada, per les facilitats donades per a l'execució de l'obra.

Modificació del registre municipal

S'ha aprovat una nova ordenança sobre el registre municipal i la inscripció de les parcel·les de fet. Malgrat que Camprodon va ser un dels primers pobles que va disposar d'una ordenança d'aquest tipus, aprovada l'any 91, s'ha modificat l'actual a fi d'adequar-la a la legislació vigent aprovada per la Generalitat de Catalunya, posterior a la nostra.

Retirada d'un mur a la plaça de la Fia

Amb la finalitat d'alinejar les cases de la plaça de la Fia i reordenar aquest espai, s'ha suprimit una tanca en aquesta zona. Les obres de millora que efectua l'Ajuntament han estat possibles gràcies al propietari que ha cedit l'espai. En concret s'ha enderrocat aquesta tanca, se n'ha construït una de nova més endarrerida i s'està urbanitzant l'espai resultant d'aquesta actuació.

Pavimentació del camí del cementiri

El Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya ha adjudicat l'obra de clausura de l'antic abocador del cementiri municipal. Aquesta actuació consisteix a acondicionar i revegetar l'antic terreny de l'abocador, col·locant-hi tanques protectores i millorant el camí d'accés al cementiri.

En breu també està prevista la realització d'unes obres d'acondicionament i millora al mateix cementiri, que consistiran en el canvi dels canals, arranjament de teulades, pintue i numeració de nínxols. També hi ha en estudi la creació d'un espai per a columbaris, destinat a les persones que opten per la incineració.

Restaurant

*La Cuina de
la Pilar
Can Pinós*

Avda. Mariner, 6
17864 Sant Pau de Segúries
Tel. 972 74 71 60

Esmorzars, menú dies feiners, etc.

Es busca un tal Ignasi Roca...!

Fa uns tres anys vaig rebre una carta del Departament de Biologia Animal de la Universitat de Barcelona en què un dels seus professors, Xavier Ferrer, em demanava si el podia ajudar a trobar una persona que suposava nascuda a Camprodon, que en la segona meitat del segle XIX havia confeccionat una col·lecció d'aus pirinenques de molta qualitat

La seva pretensió era la de poder esbrinar la seva vida i miracles, d'aquell personatge que, pel que havia vist, es tractava d'un gran ornitòleg i que al mateix temps es movia meravellosament bé dintre del món de la taxidèrmia, és a dir, l'art de dissecar animals donant-los l'aparença de vius.

Imaginava que era de Camprodon perquè en una nota del llibre de 1879 de Josep Morer i Francesc Galí *Història de Camprodon* es diu que el catàleg d'aus que contenen les seves pàgines es deuen al jove Ignasi Roca, que juntament amb els seus ous i nius "*tiene ya ingeniosamente disecadas y en ordenada colección*".

Mencionava també una mostra molt completa d'aus dissecades que havia vist al Col·legi de Maristes de Figueres recollida, raonada i ordenada per la mateixa persona.

Les dates que donava no eren molt nombroses, però com que el cognom de Roca es força corrent a la Vall de Camprodon, vaig buscar entre les defuncions alguna cosa interessant. La llista que sortí fou llarga però sense cap resultat creïble. Dues persones portaven el nom d'Ignasi Roca: una morta el 10-2-1703 i l'altra el 5-6-1843. Lògicament ni una ni l'altra, per l'any de la mort, podien ser la persona buscada. Hi havia també una Ignàsia Roca Vila, amb la particularitat que havia nascut a Olot.

Com que en la carta del Professor Xavier Ferrer, entre altres coses, mencionava al botànic i farmacèutic d'Olot Estanislau Vayreda Vila, que en Josep Morer declarava tenir una certa amistat amb aquella família, i que el segon cognom de Vila els era propi, vaig pensar que potser podien tenir un cert vincle.

Així li vaig comunicar. La seva resposta fou decebedora, les meves sospites no tenien cap fonament. Però em digué que havia descobert el segon cognom del desco-

negut senyor Roca: es deia Carchant. Aquell nou nom em va estranyar molt, no em sonava gens originari de la nostra comarca.

Durant aquells dies havia descobert a l'Arxiu municipal un cens de les persones que havien pernoctat a la vila la nit del 21 de maig de 1857, fets en fulls individuals i per famílies, en els quals constaven innumerables dades. Malgrat la feina que m'havia donat, vaig informatitzar el cens en una base de dades.

Coneixent el segon cognom vaig fer la consulta pertinent i de forma automàtica: em va sortir un nen de 6 anys d'edat i una infinitat més d'informacions sobre la seva persona.

Tal com ja havia sospitat, el nom de Carchant no era d'aquest cap de muntanya. La seva mare havia nascut a Ripoll, en canvi els seus ascendents materns eren del país. El seu avi, que es deia Ignasi, com ell, era fill de Bolós, lloc on havia estat enterrat, cosa que m'impossibilità trobar la seva defunció en els llibres d'òbit de Camprodon. El seu pare, Josep Roca Serrat, era sastre i tenia una botiga oberta al Carrer de Freixenet, a la casa que anomenaven de Can Noguer de S'Agaró, lloc on va néixer el nostre personatge, així com també les tres germanes que tenia. Més tard també vaig descobrir que, com a oficial de sastreria, el seu pare era força popular en la comarca, on tothom el coneixia com "el sastre de Can Calaix".

Vaig comunicar la notícia al Professor Ferrer i ell m'assabentà que també havia descobert, crec que a Madrid, un treball sobre les aus rapinyaires que demostrava, sens dubte, que es tractava d'una persona amb molts coneixements d'ornitologia i que estava convençut que la seva formació en aquesta matèria era universitària.

I el temps va passar sense que cap nou descobriment aportés més llum sobre la vida d'aquell camprodoní amb tants coneixements sobre la vida dels animals de ploma. Però fa cosa d'un any va arribar a les meves mans una còpia d'unes memòries de joventut del que durant molts anys fou el farmacèutic del poble i que un parell de vegades en fou alcalde: en Josep Cuatrecases Genís.

La meva sorpresa fou total en llegir la seva anada a Barcelona per acabar el batxillerat i la seva entrada posterior a la universitat, en què els seus pares havien confiat la seva custòdia al director i propietari de l'Acadèmia Roca, situada en la mateixa plaça, especialitzada a fer el seguiment i reforç dels estudiants que cursaven ensenyances universitàries, i que no era altre que el camprodoní Ignasi Roca Carchant.

La descripció que es fa del personatge és d'allò més entretinguda i divertida. El pinta com la d'un savi distret

i malgirbat que dintre del món de la ciència és capaç de dominar moltes branques. Quan algun professor de matemàtiques o física li falla, és capaç d'ocupar el seu lloc sense que es noti la diferència. Però la seva afecció màxima és la biologia i, dintre d'aquesta, el món de les aus i els coleòpters, la qual assegura que és considerat com un dels primers especialistes d'Espanya.

Tot l'edifici de l'Acadèmia fa olor de gasolina, que és el líquid en què submergeix la quantitat immensa que té d'escarabats que juntament amb les aus empellades es troben en eterna exposició en molts dels passadissos i estances de la casa.

Descriu el personatge de la forma següent: "aquest senyor era la veritable imatge del savi naturalista, estudiós, activíssim, distret, ingenu quasi infantil, enèrgic en la direcció escolar, persona boníssima en tots els aspectes...".

Per il·lustrar les seves afirmacions narra un seguit d'anècdotes que ens expliquen d'una manera molt gràfica com eren les seves aficions i manies.

Explica que una vegada hagué d'anar a Tarragona amb el pare d'un altre alumne camprodoní de l'Acadèmia. L'estança fou de dos dies, i per tant hagueren de fer nit en la mencionada ciutat. Per comoditat o per estalvi ells dos varen dormir en la mateixa habitació de l'hotel. El matí en aixecar-se, el pare de l'alumne va donar

preferència al senyor Roca perquè fos el primer d'usar el palanganer i el gerro d'aigua que en aquell temps hi havia a les habitacions dels hotels. El senyor Roca va refusar la preferència que li oferien.

– No, no, ja pot rentar-se vostè, jo no tinc costum de fer-ho quasi mai...

Sobre la higiene personal, com en tantes altres coses, tenia les seves teories. La pell de l'home, assegurava, s'grega una capa protectora per aïllar-la d'agents corrosius exteriors, i si es renta massa sovint aquesta protecció desapareix. Netejar-la un parell o tres vegades mensuals n'hi havia més que suficient.

Explica també el senyor Cuatrecases en les seves memòries de joventut que un dia, acompanyats pel senyor Roca, varen sortir a passejar-se per la part alta de la Diagonal, que en aquell temps estava transitada per cavalls, carros, tartanes i carretes de bous dels pagesos de la zona, quan el Professor Roca es va parar embadalit davant d'una buina de vaca força fresca a la qual havien acudit un nombre bastant gros d'escarabats. I com si hagués trobat un tresor es va posar a cridar els alumnes que l'acompanyaven:

– Veniu, veniu, mireu això...

I perquè troballa tan excepcional no es perdés, la va embolicar amb un mocador juntament amb el seus inquilins per ser estudiats en conjunt al laboratori de l'Acadèmia.

L'escrit del farmacèutic Cuatrecases narrant fets ocorreguts l'any 1885 i següents també aclareix moltes de les etapes de la vida de l'ornitòleg Roca.

Quant l'aspecte físic el descriu amb un cap de cabells negres i molt espessos i una barba llarga i gens cuidada, amb les mans grosses, peludes i no massa netes. En aquell temps estava casat amb la que anomena la senyora Angeleta. No aclareix, però, si tenia fills.

El títol de Professor d'Història Natural el tenia per la Universitat Central, l'únic lloc que en aquells moments on es podia aconseguir la titulació de Ciències Naturals. Els seus estudis els havia començat a l'escola de Primària de Camprodon. Com força vegades passava en aquell temps, com que era un noi estudiós, intel·ligent i d'una casa humil, molt aviat fou assenyalat per fer-lo entrar en el Seminari de Girona. Ja més gran, en veure que no tenia vocació, va deixar la religió i la teologia per traslladar-se a Barcelona, on treballant i estudiant per lliure, es dedicà al que veritablement l'interessava: la biologia.

Com és natural, totes aquestes troballes les vaig comunicar a la persona que em va iniciar en la recerca, el professor Xavier Ferrer. Això ha fet que de tant en tant ens cartegem per correu electrònic, i segurament el va induir a pensar que jo sóc un petit entès i un gran aficionat a temes relatius a l'ornitologia, quan en aquesta ciència, confesso, sóc el més complet dels analfabets.

Cisquet, "El correu de Rocabruna i Beget"

Jo vaig néixer a Rocapruna, el 2 de setembre de 1934, a Can Manel. Allà era una casa petita. Al fons de l'escala hi havia la font, que quan jo vaig poguer caminar, als de matins m'aixecava, jo i els de casa meu i ens anàvem a rentar la cara a la font. La font que hi ha ara, la font de Can Manel. I buscàvem l'aigua allà on és, vaja. I... doncs, una casa petita i ens anàvem a buscar les garrofes allà on podies. Recordo una casa freda i humida també. En aquell temps tenies un foc a terra a l'hivern. I així ens arreglàvem

Què recorda de la seva infantesa?

La meva infantesa va ser una mica magra perquè era els finals de la guerra i era la retirada i després de la guerra tot allò. Hi havia poca feina, poc menjar i tothom patia molt i quan jo vaig arribar em va tocar lo mateix. Vaig haver de treballar molt i guanyar poc. I vet aquí, però era el que havia i tothom havia de ballar aquell ball i no havia res més a fer.

Es recorda com era Rocabruna en aquella època?

Sí. Hi havia molta gent i molta gent a moltes cases. Tot estava molt habitat. Tothom s'ajudava els uns als altres. Els veïns i nosaltres, si podíem, ens ajudàvem. Teníem bona relació amb tothom.

Pujava de petit a Camprodon?

De jovenet sí, alguna vegada. Per Sant Patllari i de vegades, de grandet, també. De jovenet amb la meua mare, per acompanyar-la si venien un porc. Llavors veníem a peu de Rocapruna a Camprodon. Quan vaig ser més gran, sí, venia per Sant Patllari i per la Puríssima. Però no podia venir-hi sempre tampoc, perquè jo vaig trobar que volia venir per Sant Patllari i no hi havia diners a casa. La meua mare em va dir: "guaita, si vols anar-hi, ja pots anar, però ja saps que a la tauleta hi ha 200 pessetes. Si vas a festa les gastaràs i aquesta setmana que ve haurem de privar el pa" i jo vaig

pensar: saps què? Val més que no vagis a Camprodon, a Sant Patllari, i aquesta setmana podrem menjar. I no vaig venir-hi. A mi em va saber molt greu, però va anar així. O sigui que ja pot comptar quina joventut tan magra passaves.

Es recorda de l'escola, quan era petit?

Sí, i tant. Jo vaig anar-hi sempre a estudi allà. Inclús quan vaig plegar d'estudi vaig anar a conferència també. Anava a conferència una hora cada dia. A llavors era tant o més maca que no és ara. Era de pedra. Llavors hi havia més mainada, eren poder 20 o 25 mainades, nois i noies. I teníem un mestre. Amb el primer mestre que vaig anar a estudi va ser amb un senyor que era d'aquí Camprodon, que es deia Joan Guardiola, que li deien el mestre de Can Po, que era fill de Can Po de Rocaprana, aquest senyor. I en acabat d'ell, va venir un mestre que es deia Vicente Molina Fernández, que era murcià i en acabat van venir senyoretetes. Va venir una que es deia Rosa. Li deien la Senyora Rosita, que era d'Altafulla. I a aquella senyora és la que jo li puc donar les gràcies, que vaig aprendre molt amb aquella noia. Era una dona trempada i va ser la que més ens va ensenyar de tots. No sé si va ser ella que va saber agafar-nos o nosaltres vam saber agafar-la amb ella. Nosaltres sabíem les quatre regles i prou i amb ella vam fer problemes, regles de tres, quebrats i vam tirar contents endavant.

On vivia?

A l'estudi, però anava a cuidar-se a Can Po. Ella dormia a Can Po però de dia es feia el menjar a l'estudi, allà al pis, però en acabat s'anava a Can Po.

De petit ja volia ser carter?

Home, sí, perquè resulta que jo abans de néixer ja era carter perquè jo repartia cartes amb la meva mare. La meva mare, quan estava embarassada de jo, repartia cartes. O sigui que jo ja treballava amb ella. Però llavors, quan jo, per exemple, tenia 10 u 11 anys, el meu pare era el carter, però resulta que el meu pare anava a treballar a jornal allà on podia i era la meva mare qui se'n cuidava de la carteria. Jo la vaig ajudar i si jo podia anar, perquè havien d'anar a buscar el correu a Can Planas, aleshores cada dia s'havia d'anar a buscar el correu al matí i a la tarda, jo hi anava, a Can Planas. Al dematí, si havia un certificat, un gir, un rebols... havíem d'esperar el correus que pugés de Beget i aleshores el deixaven en allà i llavors ell firmava la llibreta i si jo no havia d'anar a estudi o si anava, aleshores jo anava a tarda. Ens ho combinàvem amb la mare, però oficialment jo vaig començar de fer de carter el 15 de setembre de 1964, però abans ja ho feia ajudant el meu pare i a la meva mare.

Si havia d'anar a una casa de pagès, i havia de ser ràpid, com jo anava molt lleuger, doncs m'hi feien anar a

mi, i en fi, els ajudava. És una feina que ja em va agradar de seguida i l'he feta molt a gust tota la meva vida.

Quan vostè era petit hi havia dos càrrecs, un era el de carter i l'altre era de peató.

Ah, sí. A Beget i Rocaprana hi havia tres carters. Un carter a Rocaprana, carter rural, un altre carter rural a Beget i el peató que pujava de Beget a Camprodon. Repartia i deixava la correspondència a Rocaprana i l'entregava a la bústia de Can Planas de Rocaprana. Nosaltres anàvem a buscar-la a Can Planas. Venia ell a Camprodon a recollir i quan tornava a baixar a Can Planas la deixava i nosaltres la recollíem. Ell seguia a Beget i allà la repartia el carter de Beget.

Es recorda d'aquest carter?

Sí, aquest senyor es deia Marcelino Mayà, i aquest senyor portava un matxo, que era de l'estanquer de Beget. Aquest senyor portava el matxo carregat de Beget cap aquí a Camprodon. I la seva parada era Can Beia. I a Can Beia tenien una quadra i un magatzem. Tanca el matxo i descarregava la càrrega en allà. Arreglava la càrrega pel vespre tornar a marxar cap a Beget. Deixava el matxo allà, li donaven la grana i se n'anava a Correus i en acabat de Correus llavors anava a dinar a Can Beia i acabat de dinar, arreglava la càrrega per marxar, si no la tenia arreglada, carregava o anava a prendre cafè i en acabat s'anava cap a Beget. Feia la partida i la botifarra a vegades, si tenia temps i sinó no la feia. Depèn com li anava el temps i depèn també del temps de dalt, si plovia o feia mal temps. Si podia li agradava molt fer la botifarra i la feia però sinó, llavors carregava el matxo i en avall per arribar al vespre a Beget a dormir. I al dia següent tornem-hi. Ell marxava a les 8 h de Beget, o quarts de vuit, depèn, i arribava aquí a Camprodon a les 11 h o quarts de dotze. Llavors descarregava, anava a Correus i acabat de Correus arribava l'hora de dinar. Dinava, prenia el cafè i tornava a marxar.

Va començar el 15 de setembre del 64 oficialment, però abans ja ho feia ajudant al pare i a la mare.

Ho feia per necessitat o perquè li agradava?

Sempre m'ha agradat però com que llavors no miraven per ajudar als pares a fer això o allò, a vegades quan el pare em deia: "guaita, en acabat vés a buscar el correu que jo he de fer aquesta feina, que tu vas més lleuger que jo." La feina que ell feia jo no la podia fer perquè era jovent. Ell feia la feina més dura i jo anava a buscar el correus, que patia menys. I entre tots ho fèiem tot.

Quan va començar a fer la feina de carter, es recorda del recorregut que feia?

Sí. Quan vaig començar el 15 de setembre, vaig començar a Rocaprana, a Can Simonet. I vaig començar

en bicicleta, de Rocapruna a Camprodon. Venia a entregar i a recollir. I en acabat arribava a Rocapruna, per exemple, al migdia, a la una, arribava a casa i dinava i marxava a peu cap a Beget. Deixava el correus a Beget perquè a Beget hi havia el carter i ell ho repartia. Llavors jo collia lo que hi havia per l'endemà i marxava cap a Rocapruna i a dormir. Al dia següent tornava agafar la bicicleta i cap a Camprodon a recollir.

I això va ser el primer mitjà de transport.

A llavors ho vaig fer durant quatre mesos. Vaig començar al setembre i al mes de gener vaig comprar la moto, però resulta que jo no tenia carnet. Vaig comprar la moto sense carnet.

Quina edat tenia quan va començar a fer de carter oficialment?

Als 30 anys! 30 anys! No tenia carnet de moto i si no arriba ser per Correus no hauria tingut carnet ni hagués portat mai cotxe. Però gràcies a Correus vaig tenir carnet i vaig tenir cotxe i... A llavors vaig comprar la moto i em vaig treure el carnet.

Però abans del carnet va tenir la moto...

Sí, llavors venia fins al pont de Rocapruna amb la moto perquè fins a Camprodon no podia venir, perquè tenia por dels de tràfic i no m'agafessin sense carnet i aleshores la deixava en el pont de Rocapruna i venia a peu a Camprodon, repartia el correu i a vegades, depèn de com anava la cosa, com que hi havia cotxe de línia de Can Güell que pujava a Molló, agafava el cotxe de Can Güell, aquí fins el pont i aleshores agafava la moto i cap a Rocapruna. Si veia que anava aviat i com que marxava molt lleuger, m'anava a peu. Depèn de quan arribava el correus a Camprodon. Agafava de nou la moto i a dinar a casa. Dinava i cap a Beget a portar el correu a la tarda. A Beget, llavors, no m'hi estava pas gaire. La moto la vaig tenir sis anys. Amb la moto em passava que quan a l'hivern nevava i hi havia mal camí, llavors no l'agafava i havia d'anar a peu. Deixava la moto a casa i a peu, ni moto ni bicicleta. Agafava a peu, amb unes botes, si havia una pam de neu o n'hi havia mig o el que sigui. Aleshores el correus era sagrat. No podia fallar cap dia. Havia d'haver dos o tres pams de neu per no poder venir. Havia guàrdia civil a Rocapruna, guàrdia civil a Beget. A Beget hi havia l'Ajuntament i és clar, hi havia uns sobres oficials que havia de repartir i havien de tenir. Era una força major. Vet aquí que jo quasi no vaig fallar. Alguns dies d'aquells que fot un never, a llavors no, però sinó, no fallava. I llavors ho havia de fer a peu. Aleshores sí, aquells dies les passava morades perquè eren dues hores de Rocapruna a Camprodon i dues de tornada, ja són quatre, i dues a Beget, eren sis hores. Eren tres hores al matí i tres hores a la tarda que havies de caminar i amb neu, que era de molt mal fer. Com que llavors era jove, tot ho suportava i era valent, vaja!, gràcies a Déu.

I després de la moto?

Al cap de sis anys vaig poder-me comprar un cotxe. Una Citroën furgoneta. Encara em recordo del preu. Em va costar 103.000 pessetes. 103.000 pessetes!!! Era de color gris! Vaig gastar tots els cartutxos! No van quedar més cartutxos però vaig estar content de poder pagar perquè inclús d'algun banc em van dir: "si necessites alguna cosa, tranquil que t'ajudarem". Vaig dir: "gràcies, si ho necessito ja us ho diré". Vaig poder pagar i ho vaig pagar! Em va anar bé. Vaig estar bé i va ploure, va nevar, va fer fred i vaig estar-hi a dins. Però hi havia dies que segons quin temps feia era

CALEFACCIONS MOLAS
INSTAL·LADORS AUTORITZATS

Johnes Roca WOLF

C/ Ignasi Casabó, 17, baixos - 17867 CAMPRODON - Tel. 972 74 11 90

PIRINEUS GARBIAK. S.L.
TOT BANY

GROHE

Roca

BANOS 10

molt "punyeteru", eh? perquè el vent me'l va bolcar aquí en el pont de les Rocasses. Anava a posar gasolina i fotia molt de vent i vaig baixar i vaig posar gasolina i quan vaig tornar a pujar aleshores va ser quan me'l va tombar. Va fer un regal a la closa. No es va trencar cap vidre. Va fer com una baldufa i va ser tornar ser crac cap allà i crac cap a Camprodon, però aleshores les portes no tancaven. Les portes de cada costat van ser les que varen rebre, però me'l van arreglar i va tornar a funcionar. Tot bé, vaja!

I després d'aquest Citroën furgoneta?

Sí. Després d'aquest Citroën que portava 80 o 90.000 quilòmetres, i és clar, com que la carretera era engravada i llavors que era pista forestal, el va fer malbé molt aviat i llavors vaig decidir de canviar-la. Vaig comprar un Diana. Vaig comprar un Citroën Diana també que també va fer cap a 170.000 quilòmetres en els 12 anys que el vaig tenir. Va anar molt bé, però llavors també l'havia de canviar perquè era vell i vaig comprar el 4L!!! I el 4L encara el tinc! Però ara també és vell, fa com jo, ja, ja, ja, ja...!

Ara parlem de carreteres, però abans no es podia parlar sinó de pistes i camins.

I tant, i tant! Jo quan vaig començar, la carretera... Jo vaig estrenar la carretera de Beget. La carretera de Beget... quan vaig començar, en bicicleta i a peu, baixava allà pel Castell i no baixava pa per la carretera. L'acabaven de fer aleshores. Encara baixaven, portaven grava en camions i l'acabaven d'engravar i arreglar-la. I a llavors, pràcticament en el mes de gener, quan vaig tenir la moto, llavors va ser acabada. Però quan plovia hi havia un pam de fang. I aquest fang s'enganxava, i un cop allà, a les Arçoles, se'n va agarrotar la roda del davant i vaig caure per davant, i això que anava en segona, no anava gaire de pressa, eh!, però vaig caure! Però llavors s'ha anat adobant, llavors van fer la carretera de Beget i en acabat van fer la de Rocapruna, també perquè el traçat de Rocapruna era una carretera així feta de pagès i llavors van començar, em sembla que era del pont de Rocapruna al coll de la Boixeda i en acabat, del coll de la Boixeda van acabar a Rocapruna. Però era pista forestal, també engravada, però al cap d'uns anys van enquitranar-la. Em sembla va ser entre el 75 i el 80, poder. Una cosa així. Quan la van enquitranar tenia la Diana. Poder cap el 80!

Era ben pagada la feina de carter?

Quan vaig començar no era gaire perquè jo la vaig agafar perquè llavors tampoc ningú la volia. Ningú volia, és clar, perquè es guanyava poc. En acabat, no, s'ha anat pujant i ja va canviant. Jo... també em va anar molt bé perquè... jo també em vaig guanyar el meu jornalet, que de l'altra manera no ho guanyava. I m'hi vaig conformar i quan una persona es conforma i el treball es fa a gust ja vas bé... i també llavors es va anant pujant i... en fi, s'ha anat arreglant la cosa!

Quants anys ha treballat de carter?

Oficials, 35 anys! Quasibé no es pot comptar, quasibé des dels 10 anys i tinc 70. Vaig plegar als 65 anys. Faria més de 50 anys que he treballat a Correus.

A part de treballar a Correus, ha treballat en alguna cosa més?

I tant! Vaig fer de pagès, vaig treballar dues vegades a les mines. Abans d'anar a la mili vaig treballar a les mines de Rocapruna i llavors ens varen plegar i vaig tornar a fer de pagès. A pagès era lo que hi havia i quan

Des de **52,30 €**
IVA INCLÓS

MASAJIPA

S'escuren xemeneies, calderes de gas-oil. Es neteja el greix de tubs extractors de cuina (hosteleria). Es netegen tendals i s'extermina la molsa o el verdet de terrats, escales i baranes de pedra. Neteja de garatges i locals comercials. I ara també neteja de piscines.

Tel. 972 213 434 - Tel. mòbil 608 936 227 Oficines. C/ Montbó, 2 baixos - 17007 Domeny (Girona)

TOT EN SERVEI DE NETEJA!
DE GIRONA ANEM
A TOT ARREU

no hi havia res més treballaves la terra. I llavors vaig tornar de la mili. Jo deia que no volia tornar anar a la mina perquè hi havia treballat un cop i havíem tingut un xic de problemes, llavors per poder cobrar. L'amo va plegar i en acabat no ens pagava els quatre jornals que ens quedaven. I jo vaig dir: "No, no, no tornaré pas gaire a treballar perquè era una feina perillosa". Però no em va tocar més remei que tornar perquè llavors va ser un hivern que feia molt de mal temps i tots els que treballaven a la mina anaven a treballar i jo vaig voler fer una mica el tonto de no anar a treballar a la mina i no guanyava ni cinc. Llavors em van dir: "Home, ara per què no vens a treballar a la mina?" i vaig tornar anar. Encara hi havia l'encarregat, que vivia a Can Po i va veure que jo no treballava i aquell senyor va dir que es deia Hilario, a l'encarregat de les mines: "Digueu-li amb en Cisquet que vingui a treballar, que guanyarà un jornal i que es deixi de punyetes". Ell ja ho sabia per què jo no hi anava. I sí, sí, vaig anar-hi a treballar i em va anar bé perquè per antiguitat comptaven aquells anys per la Seguretat Social.

Hi havia molta gent de Rocabruna que treballaven a les mines?

No eren de Rocabruna. Llavors s'ha de dir que eren quatre de Rocabruna. A l'any 58 fins el 60 eren quatre. Hi havia en Farreres, en Valentí de Can Tadeu, en Magí i jo. Però els altres, hi havien gallegos i algun andalús. La majoria eren gallegos. Van fer aquells lavaderos els gallegos. Quan els van acabar alguns van marxar i altres es quedaren a treballar a la mina. Quan van plegar les mines a l'any 60 van tornar a fer de pagès fins el 64, que és quan vaig començar a treballar oficialment de carter.

Vostè, que dia rere dia ha anat vivint els canvis de paisatge i també l'evolució dels pobles, què destacaria dels canvis que han anat sofrint a Rocabruna, Beget i Camprodon?

Jo, allà a Rocabruna i a Beget, abans, el paisatge era molt més maco perquè tot estava conreat. Els camps eren conreats, els camins eren tots nets i passaves a tot arreu. Ara és clar, veus que ningú neteja res, ara no hi ha gaire gent. No poden pas netejar perquè no es pot netejar res. Sí que es pot netejar però costaria molts cèntims. Abans hi havia molta gent i cadascú netejava el seu tros i llavors els camins eren macos i... a part d'això, també hi ha altres coses que han canviat per millor, perquè ara la carretera és millor, ara també hi ha llum, que llavors no n'hi havia, llavors jo me'n recordo, que al final anàvem amb un llum de butano. Van posar llum d'aquest de butano. Ja anava bé, això, però perquè abans no n'hi havia, ni llum de butano. Van posar una central allà a Rocabruna, però aquella central no va anar bé. Feia un llum molt petit i... res, al final els ratllos la van cremar dos o tres cops i la van deixar. Ara hi ha llum que va bé. Hi ha aigua, hi ha telèfon i, ara, a Rocabruna, hi ha gas. Això ha millorat! En aquest aspecte ha millorat, però l'altre... les cases de pagès també s'han deixat. Totes eren habitades, era molt maco. A cada casa hi havia gent. Veies bestiar i sorties. Ara vas un dia al vespre, i de dia, és igual, no veus un ànima. Molt poca gent!

Quan vostè tenia 14 anys hi havia 160 persones a Rocabruna i moltes més a Beget...

Sí, Beget era més gran perquè a Beget hi havia flequer, sastre, fuster, ferrer, hi havia sabater, hi havia Ajuntament, guàrdia civil, escola i hostals: Cal Sastre, Can Quel, Can Cabdet, Can Tant, Can Nicot... Abans hi havia un que es deia Can Pardal. A Beget hi havia molta vida perquè amb el carbó la gent, tothom tenia feina. Hi havia dos negociants del carbó: en Cinto i en Quel, que compraven boscos i feien carboners i tenien gent a tallar bosc, i resulta que llavors la gent de les cases de pagès donaven terres i quan podien anaven al bosc i tot l'hivern guanyaven, no es guanyava gaire però guanyaven una setmanada. A Rocabruna no hi era, això. De Rocabruna també podien anar-hi, però com ja hi havia gent a Beget no havien pas menester. I és clar, amb el carbó rutllava Beget. Tothom rutllava bé. I anaven més bé que no pas a Rocabruna. A Rocabruna s'havia de viure del bestiar i de la terra. No hi havia pas res més.

Des de quan la relació entre Rocabruna, Beget i Camprodon és més estreta?

Beget era un poble i tenia molta vida. Rocabruna pertanyia a Beget. A Rocabruna, si venien un bestiar, un cabrit, un porc o una vaca, un vedell o el que fos, havien d'anar a fer la guia a Beget. Allà hi havia un

secretari i feia la guia. La guàrdia civil firmava la guia i avall. Rocapruna depenia de Beget. Hi havia més relació amb Beget que amb Camprodon. Amb el canvi es va agregar Beget i Rocapruna a Camprodon, a l'any 68 o 70. Ho recordo perquè, fent de carter, em van dir que havia d'avisar l'agutzil de Beget per que ell avisaria a la gent de les cases si havia alguna necessitat. A Rocapruna també havia de venir avisar la gent, però ens van posar d'acord i jo avisava als veïns. Jo feia d'enllaç entre l'Ajuntament de Camprodon amb l'agutzil de Beget a l'hora d'avisar als veïns de Rocapruna.

Vostè, Cisquet, a més de ser el correus de Rocabruna i Beget, es va convertir en l'enllaç entre Camprodon i Rocabruna i Beget, i va canviar de lloc de residència.

Sí, llavors va ser quan van treure el transport escolar. Nosaltres, si no arriba a ser això, seríem encara a Rocapruna. Jo tenia el nen, en Miquel, que tenia 9 anys quan vam venir aquí a Camprodon. Però jo encara em vaig sacrificar tres anys de quan van treure el transport escolar. Van dir que tots els que tinguessin mainada, la mainada havia d'anar a la Canya, a l'Escola Llar de la Canya. En Miquel tenia 6 anys i només teníem un fill, i per treure'l ens recava una mica perquè s'havia d'estar tota la setmana allà. Llavors vàrem venir a reclamar i demanar si podia venir a Camprodon i el transport. Van dir que no, que el transport s'havia acabat i que no es podia fer transport. Llavors vaig dir a l'alcalde, que era el senyor Güell, que li volia demanar una cosa: "El meu fill pot venir aquí a Camprodon a estudi si jo el porto?" I va dir: "Sí, i tant. Tots poden venir si volen, però és clar, no hi ha transport". "Guati, li vaig dir, jo només en tinc un i em sacrificaré perquè ell no té cap culpa que hagi vingut al món, sinó el tinc jo, però em sacrificaré. Jo sé que un altre dia, quan serà gran, poder a casa meva no podrà estar-hi, però, al menys, mentre sigui petit jo poder-li donar tota la meva educació, el que sé, i acabat ell que no pugui dir que els meus pares no em varen ensenyar això, allò i que no pugui tenir l'amor del pares". I em vaig sacrificar tres anys venint a Camprodon cada dia al dematí a porta'l i llavors esperava el correus i quan el tenia m'anava cap a Rocapruna i Beget i quan tornava a pujar, al vespre, em quedava dues hores a casa a treballar, poca cosa ja que havia de tornar a venir a buscar la mainada aquí. Van ser tres anys i vàrem decidir plegar, ja que el meu pare es feia gran i llavors no podia treballar gaire i a casa teníem quatre vaques i un parell de truges i qui se la carregava era la dona, i el pare l'ajudava però en acabat ja no podia ajudar-la gaire. Aleshores vam venir a viure a Camprodon i jo vaig fer el correu d'aquí Camprodon igual i vaig repartir igual.

I vostè repartint les cartes a totes les cases era la persona més coneguda.

Ah, sí, sí. El correus d'abans era molt diferent d'ara, perquè anaves a una casa i eres molt ben arribat sempre: "ja ha arribat el correus". En aquell temps no hi havia tanta comunicació com hi ha ara. Hi havia noies que festejaven i rebien la carta del xicot, d'altres que el noi feia la mili, s'estava fent de soldat i a casa seva esperaven la carta, i quan la portava deien: "guaita, tenim carta del noi". I la xicota a vegades no rebia carta del xicot però veia que feia aquella cara tan alegre... Ja això sol també t'agradava... Hi havia cartes de tota mena. Quan arribava una factura a Beget t'estimaves més no veure-la, però... bueno, tots feien bona cara, inclús, a vegades, et convidaven i tot. "Si vols beure, si tens set... Vols dinar alguna cosa? Seu aquí a dinar" –"No, no, no vull dinar, gràcies." Tots t'acollien molt bé, eh?

Hi havia moltes cases per passar?

Sí, hi havia moltes cases. A pagès no hi anava pas, però a les del poble, tant a Rocapruna com a Beget, anava a cada casa. Tothom m'apreciava molt i jo també en ells, perquè s'havien portat molt bé amb mi. I encara els recordo a tots i quan ens trobem fem moltes festes.

Parlant de la seva feina i de les relacions que tingué amb tantes persones diferents. Guarda molts records de persones i de llocs on ha viscut?

El que recordo més és a Can Torrent. A Can Torrent de Rocapruna hi havia en Cisquet, la Caterina, en Josepet i la Rossita. Els dissabtes anava a fer de barber i jo l'ajudava. Quan acabava la feina feien, a vegades, la queixalada i en Cisquet i el personal del poble que havia vingut a fer-se afaitar feien el truc o la botifarra o el que sigui. Hi havia que menjaven i d'altres que miraven. Quan havien acabat, en Cisquet agafava l'acordió i ens tocava tres o quatre cançons i... en fi, aquella gent era molt bona gent. Jo sempre he dit que quan van marxar en Cisquet i els de Can Torrent, que van tancar la porta, va marxar la viga serrera del poble de Rocapruna. Les cases petites van anant marxant, marxant, marxant... i van marcar, però ells van marcar els que més. Can Torrent era una casa molt acollidora, podies anar allà a comprar. Hi havia Cal Ferrer i Can Po. Totes tres eren tres hostals que podies anar i tothom t'apreciava i tothom era ben acollit, però a Can Torrent era una casa que semblava que tenia una altra cosa que les altres no tenien. No sé, t'acollien tan bé... aquella gent. Per mi eren molt bona gent!

Quan ells van marxar jo vaig fer nou anys més de barber a Rocapruna els dissabtes al vespre. Anava a Can Torrent, que l'havien arrendat a en Quim de Can Magí, que en acabat se'n va anar, també ell, a Castelló d'Empúries. Com tothom anava marxant ell tampoc podia viure i va haver de marxar. Llavors quan van tancar Can Torrent, vaig anar a fer de barber a Can Po, una temporada els dissabtes al vespre, de les vuit fins a la una o dues de la matinada. Afaitava i tallava els

cabells. Després feien el truc o la botifarra. La gent venia a comprar o a fer la tertúlia, i en acabat, tothom s'anava retirant. Així passàvem els vespres!

Per què van marxar?

Perquè hi havia més feina per aquests pobles de Camprodon, Olot, Figueres o Ripoll. Tothom marxava, uns anaven cap aquí i d'altres cap allà. No hi havia tanta feina per anar-se guanyant la vida a Rocapruna i Beget. La gent va anant marxant. A Beget, quan van fer la carretera, aleshores baixaven camions petits per portar-se els mobles perquè abans marxaven amb el que portava el matxo. Quan van veure la carretera molts van decidir marxar cap a Olot u on sigui amb els mobles en el camió o en un tractor.

Guarda alguna anècdota en relació a la vida de carter?

Sempre hi havia alguna! A vegades havia gent malalta o que moria algú. M'havia trobat en un puesto quan havia mort una persona i em van dir: "guati, s'hauria d'anar a Camprodon a encarregar les esqueles o a buscar el metge per fer el certificat de defunció". Si podia ho feia al marge de la meva feina de carter.

El carter tenia molta relació amb totes les cases.

Sí, exacte, és clar, perquè com jo passava cada dia repartint cartes podia parlar i comentar coses i fer favors quan em necessitaven.

S'enyora del seu ofici després de tants anys de carter?

No m'he enyorat mai, gràcies a Deu, perquè vaig a caminar cada dia, tinc un hort i sempre remeno algun cosa, i si no me'n vaig al Casal dels Avis a fer la partida i passar el rato.

Continua fent vida activa a Rocabruna?

Jo sempre sóc dit que la meva pàtria és a Rocapruna perquè m'agrada molt Rocapruna, perquè sóc fill d'allà i encara no tinc una escapada, sempre sóc a Rocapruna, a les festes, inclús a l'església. Si el mossèn necessita un escolà o lo que sigui, l'ajudo perquè jo sempre n'he fet. Ens vàrem cuidar 35 anys o 40 de fer de campaners a Rocapruna i ens cuidàvem de l'església i feia sempre d'escolà. Jo vaig començar a l'edat de 6 anys a fer d'escolà, a l'any 40 i a l'any 41, al mes de març, per la quaresma, anava a fer el "sal pas" amb el mossèn que hi havia. Es deia mossèn Anton Riera, que era fill de les Preses o d'en Bas, em sembla. Resulta que vàrem anar a començar a fer el "sal pas" per Bocabartella i jo vaig estrenar uns esclòps perquè cada dia plovia. Vàrem pujar a coll de Malrem, la Clapa, cap a les Fontanelles. De les Fontanelles vàrem anar al Morra, les Farreres i vàrem anar cap el Cortal, Can Gaburra, Can Magí i vam acabar a la Massó. Jo no podia portar el cistell dels

ous, el portava el capellà, però jo l'acompanyava. Amb sis anys i me n'he recordat sempre més!

A les cases sempre ens convidaven a un tall de formatge, l'altre a un tall de llangonissa, de botifarra o el que sigui. Un altre dia feien un altre tros fins fer tota la vall. Inclús el mossèn em va proposar si volia ser capellà perquè va veure que era d'una casa molt petita i amb un futur molt magre. Va dir-me que si era capellà menjaria xocolata, truites d'ou i de tot. Jo no m'agradava gaire, no m'agradava pas. Ell em va dir que es cuidaria de tot. "No, mossèn, no m'agrada". "Per què no?", va dir-me. "Perquè quan sigui gran voldré casar-me i si sóc capellà no podré casar-me". "Això sí, no cal parlar-ne més". No van parlar mai més del tema. Per ser un mal capellà més val no ser-lo.

O ser un bon carter!

Tinc la consciència neta i tranquil·la i allà on vaig la gent m'aprecia i això és una gran satisfacció, és lo que em fa viure. Veig que la gent està contenta de mi.

Gràcies senyor Cisquet, carter de Rocabruna i Beget i biga serrera de la carteria rural per les seves paraules i pel seu testimoni de tants anys al servei dels veïns.

"Sempre he procurat fer el bé i quan no podia fer-ho m'he apartat o he dit que no. M'han ajudat molt i jo he procurat ajudar als altres. Ajudar-se és el més important que hi ha."

Fermí Bobi

Contes de Nadal

Palarí

El 28 de desembre de 2003 em va trucar la Càndida. El seu marit Marcel havia mort d'accident de trànsit tornant a casa seva des de Camprodon a Barcelona. Amb ell viatjava una noia jove colombiana que també havia mort. Jo no havia vist el Marcel aquells dies a Camprodon i així li ho vaig dir a la Càndida l'endemà a l'enterrament. Ella semblava afligida però estava sençera i aplomada com si el que havia passat li semblés natural o necessari.

- Qui era la noia? -vaig preguntar així, directament.
 - No la coneixia de res però ara en sé unes quantes coses, d'ella i de més gent que va conèixer a Camprodon.
 - Explicat, què vols dir?
 - Darrerament la nostra convivència estava sota mínims. Amb prou feines compartíem unes poques hores diàries de rutina ensopida, ja ni tan sols discutíem. Des de l'u de desembre que no donava classes a l'institut, li havien donat la baixa per depressió. Es passava el dia a casa fumant, prenent cervesa i sentint música de Wagner -no la suportó-. Quan jo arribava a la tarda de treballar, em deia que li trencava l'aire. -Doncs respira'l a trossos -li vaig dir un dia, perquè jo me'n vaig al Montseny a respirar-lo sencer. Sí, em vaig apuntar, amb una amiga, a una estada de tres dies que en diuen "Taller de la mort". Un dia ja te'n parlaré perquè la cosa s'ho val. Aleshores, en to conciliador, em digué que segurament quan tornés ell no hi seria, que el cap d'estudis li havia deixat la clau de l'apartament que té a Camprodon i que per cert està en un edifici que en diuen "El Titànic". -Potser és que té forma de barco, a veure si m'ajuda a surar -digué rient entre glop i glop

d'Estrella. L'endemà me'n vaig anar després de fer-li un petó per última vegada.

Ara sí, la Càndida va plorar amb tres llàgrimes que li sobreixien de l'ull dret.

- Per què m'has dit que sabies coses de la colombiana i d'altra gent que el Marcel havia conegut a Camprodon?
 - El Marcel tenia la mania d'escriure un diari sempre que sortia de viatge. Cada vegada ho feia en una llibreta nova que duia a la butxaca. De cop es posava a escriure en els llocs més inversemblants. A casa n'hi ha 22. Queda-te'l i llegeix-lo, és el seu testament. Ja me'l tornaràs.

DIARI DE MARCEL PORTAL

Camprodon, 24 de desembre de 2003

Aquest migdia he arribat a Camprodon. Ja sóc al pis, petit però bufó. A quatre passes hi ha una font: es diu "La Mare de la Font". Quin nom més bonic! L'aigua és molt bona i molta gent hi omple garrafes. Es veu que a Camprodon hi abunden les fonts. Demà, si no plou o neva, hi faré un recorregut. Fot un fred que pela. Aquest vespre aniré a sopar al restaurant que hi ha a baix, al mateix edifici, a la part de babord. Després, des del pont de comandament, posaré rumb a la nit camprodonina, que m'han dit que és animada.

Quan a les nou he baixat al restaurant, era ple. Estava sospesant d'anar-me'n, quan m'he fixat en una cadira buida en una taula on seien dos homes amb pinta d'immigrants i m'hi he assegut sense voler. Ens hem presentat. El que seia al meu davant es diu Kamar, és indi i duu un turbant que es fa notar. Parla català

amb un accent molt singular. L'altre no diu res, només somriu. Per un instant m'ha recordat el gat de la pel·lícula "Alícia al país de les meravelles", aquell que deia: "qui ets tuuu"?

- Com es diu el teu company? -he preguntat a Kamar. Kamar ha traduït i l'altre ha contestat:

- Timuz.

- I d'on és Timuz?

Kamar li ho pregunta i em tradueix:

- Diu que creu que és de Sildàvia.

Em deu haver quedat cara de capità Haddock perquè han rigut tontament. Ja no he indagat més. Hem sopat calladets. S'han aixecat abans que jo, en Kamar m'ha dit a reveure i l'altre m'ha tornat a somriure felinament.

- Adéu -he dit, i m'he quedat sol.

* * *

Són les dues de la matinada i estic sota un fanal escrivint, en un lloc que en diuen La Campa. Em sembla que estic fugint. Tinc la sensació com si un teler d'aquells de les fàbriques d'abans m'estigués retronjint al cervell. He begut massa. Abans, a les dotze, he sortit i he anat a parar al Pub 2000. Allà m'he enrotllat amb una colombiana boníssima que es diu Jacinta. Quan m'he passat al whisky ja li he engegat la història dels meus traumes laborals: que si els adolescents d'avui no saben el que volen, que la majoria no estudien ni tenen respecte pel professor ni per res, i sobretot, el caragirat del director, que presumeix de ser expert en grafologia i en una reunió em va dir, davant dels docents, que la meua lletra denotava un caràcter dèbil i que jo no servia per a imposar disciplina. En fi, que m'ha semblat que la Jacinta ja estava madureta, així que li he dit que tenia un camarot ple de provisions al Titànic i que aquesta podia ser una nit boja. La Jacinta ha somrigut i m'ha dit que molt bé, però que abans havíem de passar per casa seva, que hi havia deixat una amiga que l'esperava.

- Ostres -he dit- som-hi!

Hem arribat, hem pujat una mena d'escales i allà, estirada sobre un matalàs entre totxanes apilonades, hi havia una noia, Aurelia Bolívar es diu. Però allò no és un pis, és un edifici en construcció!

- Hola Aurelia, com estàs? -diu la Jacinta.

- He trencat aigües -respon amb un filet de veu.

- Portem-la a l'hospital de pressa! -he dit jo automàticament.

- No! -crida l'Aurelia.

- Ni pensar-ho! -fa la Jacinta -No pot ser perquè la busca la policia.

M'he quedat en blanc i la Jacinta m'ha dit que em resumiria la situació perquè no teníem temps per detalls.

- L'Aurelia va arribar fa un any i mig des de Cali com a immigrant il·legal. Treballava a Barcelona cuidant gent gran a domicili. Per atzar va conèixer un home que, encara que afincat i amb la família a Barcelona, té propietats patrimonials a la Vall de Camprodon i a la Garrotxa. Va proposar a l'Aurelia que es fes càrrec d'una de les cases per tenir-la a punt quan ell hi anés, cosa que feia sovint, sol, amb amics o amb clients. Ja et pots imaginar que es va convertir en criada i amant. Un dia ell li va dir que n'estava enamorat i que l'estimava. Poc després va quedar embarassada. Quan li ho va notificar, l'altre respongué que no es preocupés que ja li pagaria l'avortament. Ella exclamà que ni pensar-ho, que això no ho faria mai. Tot seguit l'Aurelia caigué per terra de la gran bufetada que aquell tio li clavà:

- Desgraciada -va dir-, potser també voldries que li posés Patllari de nom? Et penses que em mamo el dit, jo!

- Doncs "Palari" es dirà i serà de Camprodon -crijà amb ràbia l'Aurelia.

- Durant un temps, aquell porc, cada cop que pujava a la casa intentava convèncer-la, tan aviat amb crits i empentes, com amb promeses. Quan va entendre que no hi havia res a fer, li va dir que fes les maletes i que no la volia veure mai més. Jo feia poc que l'havia coneguda i li vaig dir que vingués a casa meua. Però ara fa uns dies aquell merda l'ha denunciat perquè diu que l'Aurelia li ha robat una coberteria de plata i unes joies de la seva àvia.

- No et preocupis -he sentenciat- la policia comprovarà que l'acusació és falsa i a aquest paio li caurà el pel.

- Sí, home, que ens vam endur les joies i els coberts.

Va ser idea meua. Bé que havien de menjar l'Aurelia i el nen. A més, si l'enxampen, com a mínim la deportaran.

- Bé, noies, ho sento, però jo me n'he d'anar.

Això és el que he dit mentre baixava com podia per aquell projecte d'escala. Ara estic tremolant de fred a la llum d'un fanal en plena operació fugida. Me'n vaig a fer una copa; jo em volia divertir i m'he ficat en una telenovela.

* * *

M'estic prenent una til·la en un racó de l'Atahualpa. El local és ple i hi ha soroll, però jo el sento com si vingués de molt lluny. Quan m'he desempallegat del

FREIXANET GESTIÓ, SL
ASSESSORAMENT I SERVEIS IMMOBILIARIS

Josep Busquets Sala

E-mail: josepbusquets@josepbusquets.e.telefonica.net

NIF. B-17730607
C/ València, 43
17867 Camprodon
Tel. 972 74 02 52
Fax 972 74 08 86

fanal de la Campa, he anat basculant fins arribar aquí. Jo que demano un gintònic i sento que em toquen l'espatlla. És el Kamar, i al seu costat, el sildau amb cara de gat, que ara no puc recordar com es diu.

- Ara asseguem-nos -ha dit Kamar, i immediatament s'ha aixecat d'una taula una colla de joves. Com s'ho fa?

Com que necessitava esbravar-me els he explicat l'aventura i, somicant, he lamentat la meua covardia.

No s'han immutat. Quan he acabat, en Kamar m'ha dit mentre m'allargava un klínex:

- Moca't i pren-te una til·la que ja vindrà algú a buscar-te.

Han marxat i és així que ara em trobo a la taula del racó amb una til·la.

* * *

Qui ha vingut ha buscar-me ha estat la Jacinta. No m'ha fet cap retret. M'ha dit que s'havien presentat dos homes a l'obra, un amb turbant, que parlava, i un altre que somreia i no deia res.

- Ja sé qui són -he dit amb veu de babau, com si hagués encertat una endevinalla.

- De primer hem pensat que eren polis, però de seguida ens hem tranquil·litzat. Kamar ha dit que havíem de marxar perquè els veïns s'estranyarien de tantes anades i vingudes i ens delatava la llum del fanalet de càmping gas. Hem agafat les bosses i hem tirat carretera avall per la variant fins al pont de les Rocasses. Hem seguit un camí i hem trobat un antic fortí, però hi havia gent; em sembla que tres nois i una noia que menjaven, reien i tocaven uns "bongos" al voltant d'un petit foc. En Kamar ha decidit que aquest era un bon lloc i ha dit als nanos:

- Ja sabeu que avui és la nit de Nadal. Prepareu-vos, que heu d'ajudar. De primer porteu-nos una estufa de llenya i un tros de tub, suficient perquè surti pel forat del fons.

- Després m'ha indicat que et vingués a buscar, que agaféssim el teu cotxe i que portéssim aigua de La Mare de la Font, tovalloles i moltes espelmes. L'Aurelia està de part, au, marxem d'aquí.

- Fa molt fred a fora i tinc gana, -he objectat mentre la seguia amb passos curts.

* * *

Un búnquer abandonat, això no em pot estar passant! L'Aurelia de part a la llum de 50 espelmes, un indi i un sildau fent de llevadores, la Jacinta d'auxiliar clínica,

quatre adolescents excitats que fan foc, escalfen aigua i, mirant-me de reüll, s'estan passant un porro.

- Ja sabeu que ens busca la policia? Tu creus que ara és moment de fumar un porro? -he cridat al més proper.

- Qui? -respon.

- Doncs tu i també els altres.

- No... Qui t'escolta, tio!

El director del meu institut té raó, no sé imposar disciplina.

Com que he entès que l'únic histèric era jo, que fins l'Aurelia somreia entre contracció i contracció, he decidit que el millor que podia fer és de cronista i aquí estic, encongit a la vora del foc, amb el meu quadern.

La llum de les 50 espelmes crea un ambient càlid i multiplica les ombres damunt les fredes i desolades parets, que ara esdevenen envellutades i acollidores.

L'encens que fan cremar aquells nanos caradures transforma els meus sentits i sento els gemecs de l'Aurelia barrejats amb el suau xiuxiueig del Kamar, com si d'un cant coral es tractés.

De sobte, he notat com un espetec a la base del meu crani; el plor d'un nounat m'ha esclatat al cervell i una explosió de llum blanca ha omplert l'estança. És un nen.

Són dos quarts de cinc de la matinada. L'Aurelia ja té el nen damunt del seu pit i el Kamar li diu:

- Quin nom li posaràs?

- Palarí, diu l'Aurelia amb decisió.

- Doncs Palarí es dirà a partir d'ara.

L'eufòria ha durat fins ben entrat el dia. Semblaven tots una colla de sonats. Mentre l'Aurelia donava de mamar a la criatura, un parell de nanos es col·locaven darre escenificant un bou i una mula, els altres feien de pastors i m'empenyien a mi perquè fes de rabadà; fins Timuz s'ha prestat a fer de rei i ha regalat una medalla d'or a Palarí.

Devien ser les nou quan hem sentit una veu:

- Ei, que hi ha algú?

Kamar s'ha encaminat pel túnel que comunica amb l'entrada i jo darrere. Un home ha dit que havia vist el fum des de la carretera i, encara que no està de servei, ha vingut per si un cas, que no fos un incendi. S'ha identificat com a policia. A mi m'ha caigut el quadern a terra, però el Kamar l'ha convidat a entrar amb naturalitat. Després d'una estona tensa de preguntes i mitges respostes, s'ha dirigit així a Kamar:

- Jo sé què és el que està passant aquí, vostè sap que he de complir amb el meu deure.

Club Tennis Camprodon

Squash, Curssets de Tennis

Bac de Sant Pere, s/n
Tel. i Fax: 972 74 08 12

17867 CAMPRODON
(Girona)

- Efectivament -respon Kamar- el seu primer deure, senyor, és retre homenatge a aquest nadó i a la seva mare.

- Sí... -respon amb veu baixa- però és que no duc cap regal. S'ofendrà si li dono 50 euros i que compri el que necessiti per al nen?

- Perfecte, doni-me'ls a mi i, si és tan amable, porti'm amb el cotxe fins la farmàcia, que compraré bolquers i el que calgui. No es preocupi que de seguida desapareixerem.

Mitja hora més tard, Kamar ha tornat conduint un automòbil. Ha dit que s'enduia l'Aurelia i el Palarí a un lloc segur amb el cotxe que li havia deixat el farmacèutic. Com s'ho fa?

- D'aquí dos dies vindré de nou per retornar el cotxe, però vosaltres feu la vostra que ja ens tornarem a veure. L'Aurelia i el nen aniran a Colòmbia, allà estaran bé. Ens hem acomiadat tots, emocionats. Mentre el cotxe del farmacèutic s'allunyava pel camí, la Jacinta i jo hem acordat quedar-nos al búnquer. Tenim els cors tocats! Avui dia 28 hem decidit marxar. No sabem res del Kamar i del Timuz. Han estat tres dies de somni, malgrat que cada dia al migdia han vingut els nanos a donar-nos la tabarra. Diuen que vénen a dur-nos menjar perquè no defallim.

* * *

No m'ho puc creure. Tot baixant cap a Barcelona la Jacinta i jo ens hem aturat a Tona, al parador de les Quatre Carreteres. El local és ple, però en una taula hi ha dues cadires buides i dos homes asseguts, un amb turbant i l'altre amb cara de gat.

- Hola, seieu -ha dit Kamar. Timuz ha somrigut mentre acomodava una cadira a la Jacinta.

- L'Aurelia i el nen estan volant cap a Colòmbia. Hem registrat el nen amb el nom de Palarí, nascut a Camprodon, com ella volia.

Mentre parlàvem s'ha acostat una dona a veure si volíem que ens endevinés el futur.

- A nosaltres no -ha dit Kamar- però parla'ns de l'Aurelia i el Palarí.

La dona ha dit que l'Aurelia es casaria amb un gringo i que anirien a viure a Houston. Que el Palarí estudiaria i es dedicaria a la física quàntica i als negocis, amb notable èxit. Que l'any 2041 el veia a Camprodon rodejat d'autoritats, inaugurant una fàbrica de microxips, Palarí Corporation, que donaria feina a 180 persones. També diu que veu un grup de gent descobrint una placa a l'entrada d'un búnquer que diu: "Indret Palarí".

Sopar de Nadal

Com ve cada any, vindrà altre cop Nadal amb els seus dies curts i esmorteïts i les estones de converses lentes. Com fem cada any, penjarem les garlandes a l'arbre nu i nevarà farina sobre la molsa humida del pessebre. Junts pararem la taula per la festa amb les tovalles fines de mudar i la vaixela de la casa antiga. Convidarem els altres a sopar i dels records treurem la pols del temps perquè és més fàcil parlar de l'ahir que mastegar misèries d'avui. I farem veure a l'hora de les postres que som feliços perquè ve Nadal.

Oriol Molas

L'endevina, que contínuament ens mirava de cua d'ull a la Jacinta i a mi, ha dit que no podia cobrar aquesta feina i se n'ha anat com capficada. Els nostres amics també s'han acomiadat i el Kamar ens ha dit que ens veuríem molt aviat. Ara ja me'l crec.

A fora fa un sol enlluernador, però a uns dos-cents metres carretera enllà, es veu un compacte núvol de boira que s'estén per tot el Vallès. Voldria endinsar-m'hi amb la Jacinta i no sortir-ne, perquè no tinc ganes d'enfrontar-me altra vegada amb la meua vida diària. La Jacinta i jo ens estimem.

Fi del diari de Marcel Portal.

Manel Galimany

FARMÀCIA M. PUJOL SURIÑACH

**CENTRE D'ESPECÍFICS • DERMO-FARMÀCIA
FÓRMULES MAGISTRALS • ORTOPÈDIA
HERBORISTERIA**

**VALÈNCIA, 24
TEL. 972 74 03 92 • CAMPRODON**

Un dia més

Era una tarda especialment calorosa, es respirava una calor seca que acompanyava un vent de sorra, aquell vent que et fa cobrir la cara i tot i així notes com et piquen els granets a les galtes i t'empolsina els ulls i transforma en borroses les imatges. Les cabres, entre llaunes i plàstics, buscaven si alguna cosa comestible els servia per poder aguantar un dia més, l'hospitalitat s'olorava a les *haimes*, els colors àrids i secs es mesclaven en dunes fantàstiques, la mainada jugant amb quatre ferralles i aquelles mirades profundes... per a mi, era dia 25, per a ells, un dia més que no posava fi a aquella situació de refugiats. El vent anava prenent força, cada cop més em costava més aguantar l'equilibri, fins que de cop una ventada em va traslladar entre els carrers de Matagalpa.

Res a veure amb la història anterior, aquesta vegada eren llums de colors que adornaven les cases de les famílies menys pobres que les altres, però també hi havia aquells nens amb ganes de córrer pels carrers, descalços

i amb uns ulls de curiositat, i aquelles dones lluitadores, a voltes amb una mirada trista i amargada per aguantar el pes d'un marit, al costat d'uns quants fills i una casa. I unes muntanyes que enamoraven, que es mostraven discretes per amagar la història d'un país que va organitzar-se amb l'esperança de poder canviar la realitat que els ofegava.

I de nou aquell vent tan fort comença a fer volar les fulles dels arbres i el paisatge comença a enfosquir-se, desapareix la xafogor i els colors dels arbres s'esmoreeixen, fa un fred terrible, miro per la finestra i m'adono que tot és blanc, els carrers buits de gent, hi ha un paisatge impressionant, preciós, realment precíós! Els pensaments m'havien traslladat tan lluny que necessito uns segons per situar-me. Ha arribat el nostre hivern i també el Nadal, aquell "nadal" que mai serà per tothom.

Ariadna Romans Sala

FINQUES CAMPRODON

Jaume Planella

General màner

C/ València, 28
17867 Camprodon
Tel. 34 972 74 01 57
Fax: 34 972 74 11 36
Mòbil: 34 609 439 606
www.finqescamprodon.com
e-mail: info@finqescamprodon.com

Conte de Nadal

A pesar de la nevada, els infants, moguts per la il·lusió, lliuraven les seves cartes als Reis Mags al monestir de Sant Pere. També hi havia la Maria (de sis anys) i la Teresa (de tres anys), dues nenes de condició tan humil que, en lloc de carta, portaven un tros de paper on demanaven una caseta de nines. Els reis van acollir la petició amb tristesa, ja que les mans de les nenes estaven gelades i les seves sabatetes vermelles completament molles de neu.

Però també hi havia qui preferia romandre a casa, com la Filomena, una dona molt rica que es passava el dia menjant bombons al costat de la llar de foc.

La Filomena sempre portava sabates de robís, que resplendien amb el foc, però amb la suor cantaven “do re mi fa sol”. És per això que cada nit les posava a airejar a la finestra.

A la nit, Melcior, Gaspar i Baltasar van començar contents la distribució de regals per la Vall de Camprodon, planejant que, una vegada finalitzada la seva tasca, celebrarien una revetlla a Ulldeter abans de tornar a Orient.

Així doncs, les Nostres Majestats deixaven els regals als balcons i a les finestres.

Baltasar, però, era molt presumit: mentre que els altres reis s'havien abrigat amb mitjons de llana del país, ell s'entossudia a vestir fines babutxes. Només li quedava per entregar la caseta de nines. Tanmateix, cansat de buscar la finestra de les nenes, va sentir una fredor corprenedora. Es va arraulir en un portal i la son el va vèncer, fins que uns crits el despertaren.

-¡Apa, gandul, una nit com aquesta!, ¡Ja està bé!

-I qui és vostè? -preguntà el rei.

-El sereno.

-Tenia fred. “Babutxes”, “babutxes”, ja m'ho va dir, la meva mare, l'emperadriu. Això que només em falta un regal per repartir.

-I puc saber per a qui és?

-Van a la finestra on hi ha unes sabatetes vermelles.

-¡Apa, la Filomena!, aquelles són les seves sabates. Per cert, fan una olor...

-Gràcies!

-Has acabat? - li preguntà el rei Gaspar.

-Sí, el sereno m'ha ajudat.

-Som-hi doncs, que la festa ens espera!

A Ulldeter les carrosses projectaven ombres multicolors. Centenars de patges preparaven el gran esdeveniment.

Al centre, unes pedres, en fregar-se, es convertien en una foguera on feien coure bous i peixos de mars profunds. Les fruites tropicals estaven disposades damunt d'un taulell de neu i els altres preparaven la gran taula al voltant del foc amb estovalles de seda. L'estrella d'Orient, que presidia la festa reial, lluïa la majestuosa cua.

Tots van menjar molt, i a continuació els reis descansaven damunt de núvols espessos. Però a Melcior hi havia alguna cosa que el feia estar pensatiu, ja que encara es recordava de les dues germanes que tenien les mans fredes i els peus molls de neu.

-La casa de nines ha quedat al seu lloc? - preguntà finalment.

-És clar -va respondre Baltasar- on hi havia les sabates de robís.

-Què? On hi havia les sabates de la Filomena? Allà no! Què farem, ara? Ja no ens queden més joguines. Conec la Filomena i com que és tan tafanera ja deu haver vist la caseta de nines!

Melcior va sortir a meditar, juntament amb tres-cents patges que li ventilaven les idees amb plomes del desert. Al cap d'una estona ja havia trobat una solució, encara que prou arriscada.

-Baltasar i Gaspar, sobrevolareu el cel amb el meu cavall metal·litzat turbodièsel i fareu el següent...

-I si ens paren els mossos d'esquadra, que sempre estan als núvols?

-Això és una emergència.

D'una carrossa va aparèixer el cavall, va rebre les instruccions i va assentir amb el cap.

-A tot gas! I recordeu que heu de retornar abans de la matinada.

-Okey.

Sobrevolaren França, Àustria, Transilvània, Rússia... fins que veieren un camí serpentejat, il·luminat amb espelmes, que conduïen a una cabana de gel amb el teulat de neu. La derrapada despertà el Pare Noel, que estava envoltat de cérvols.

Es va aixecar del llit, damunt de la seva muda de

LLOGUER D'APARTAMENTS,
LOCALS COMERCIALS i
PLACES DE PÀRQUING

Carrer Catalunya, 15
Apartat de Correus, 48

Telèfon: 972 74 02 64
17867 CAMPRODON

BATLLE

PROMOCIÓ I VENDA D'HABITATGES

felpa es va posar el vestit vermell i va sortir a buscar l'honorable visita.

-Benvingudes, Vostres Majestats, què us porta per aquí, en una nit tan especial?

-Problemes.

-Si puc ajudar-vos...

Gaspar i Baltasar van explicar-li tan clarament la seva contrarietat que el Pare Noel, que estava al voltant del foc, va entrar en una mena de reflexió mentre s'arrissava la seva barba blanca.

-A veure, us falta una caseta de nines... però jo vaig repartir-ho tot la Nit de Nadal. Seguiu-me fins al magatzem.

Els passadissos subterranis s'il·luminaven amb espelmes a cada pas que feia el Pare Noel. Va obrir el pany, però "oh, desil·lusió", els cérvols llepaven les prestatgeries de

manera que quedaven nets com una patena: estaven de neteja.

-Seguiu-me al segon magatzem.- Però aquest darrer semblava un supermercat en època de rebaixes: neveres, estufes, aspiradores, perruques...

En un prestatge una filera de sabates de robís cantaven a l'uníson "do re mi fa sol".

-Canten quan suen els peus. Tranquils, els de Vostres Majestats no, però els agrada assajar de tant en tant. Només me'n van demanar uns fa molts, molts anys, i quan apareixo es posen a cantar per veure si les trec d'aquí. Qui demanaria unes sabates que canten quan suen els peus?

-La Filomena- va dir Baltasar...

-Ah, sí! Aquella que viu, deixeu-me pensar...

-A Camprodon, i per això estem en aquesta situació.

-Això, Camprodon!, bonic poble i no oblidem els pobles veïns: Llanars, Vilallonga, Setcases, Molló, Sant Pau, Rocabruna i Beget.

Quan els reis es van retirar les sabates gemegaren "oohhh..." i es van adormir de nou.

-Majestats, només queda per mirar el lloc dels objectes perduts.

Allò era un galimaties de trineus trencats, vestits de Pare Noel, calçotets cosits i tornats a cosir, olles de cera per coure i alguna caixa de cartró amb les novetats per a l'any següent. Però vet aquí que d'una d'aquestes els va arribar una música coneguda.

-Famosa -va dir Baltasar-, em sona la cançó.

-Sí, Famosa sempre s'anticipa en les promocions.

-Podem obrir-la?- preguntaren Gaspar i Baltasar.

-Cap nen pot quedar-se sense la seva il·lusió. Obrin-la vostès.

Gaspar i Baltasar van quedar sorpresos en veure la caseta. Tant, que Baltasar, amb quatre-cents fills, pensà que en el seu palau d'Orient la caseta serviria per entretenir els seus fills. Però s'avergonyí de pensar com un rei i preferí donar-la a les germanetes, com ha de ser.

-Algun dia podem ser socis.

-Estimats reis, m'afalaguen les vostres bones voluntats, però jo vaig per lliure.

-D'acord!- clamaren Gaspar i Baltasar mentre el cavall metal·litzat blau turbodièsel s'allunyava directe a Camprodon.

Quan encara no eren les sis del matí, la caseta agafa vida. A la cuina, la mare i les filles esmorzaven, el pare llegia el diari al costat de llar de foc i l'avia contemplava els ocells, abocats a la finestra. Aquella melodia despertà el somni de la Maria i de la Teresa, que obriren els ulls esparverades.

-Oh! Els Reis Mags! Pare, mare, mireu!

La mare, emocionada, pensava com és de meravellós esperar el bé d'aquells amb qui confiem les nostres esperances, quan un reflex al cel la va fer mirar per la finestra. Era un gran cavall blau que, alegre, renillava camí de l'Orient.

I vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos

Fe García

PERRUQUERIA HOME-DONA
TRACTAMENTS CAPIL·LARS
MAQUILLATGES
MANICURES

Detalls ✂

complements
bijuteria
regals

Carrer València, 10
17867 CAMPRODON
Tel. 972 74 13 40

Simplement, el millor

Quan es va despertar, va veure per l'esclatxa de la finestra que havia nevat tota la nit. El jardí de la casa del darrere era ben blanc, recobert amb aquell mantell que feia que les coses semblessin més tranquil·les, més netes, més de tot. De fet, la neu era de les poques coses que li agradava del Nadal i totes aquestes festes, de per si feixuges i una mica angoixants. Va sentir com la casa es despertava, a poc a poc. L'aigua corria pausada per les canonades, i la bomba de la calefacció es posava en marxa per acollir i esmenar el fred de la matinada. Aviat sentiria la porta del carrer, la grossa, la de sempre, que s'obria pausada al nou dia, i deixava entrar la claror a totes les estances.

A baix, en un racó, al costat de la llar, hi havia quedat el Tió, una mica malmès pels cops de bastó rebuts la nit abans. Als nens els agradava, tot això. I bé, en el fons, li feien enveja, amb aquesta seva eterna capacitat d'alegria, d'il·lusió, ... encara que sigui Nadal... Sovint aconseguia que li traspassin aquella seva alegria i també la il·lusió. I amb el contagi, per un moment, se sentia transportada a altres paratges de memòria, a indrets segurs fets de records, reals o imaginaris, fets d'instantos preciosos i irrepetibles, d'espurnes de vida conservada en una mena de potets de vidre, etiquetats a la ment i guardats al cor.

I just aquella nit abans havia tingut la sort de transportar-se a racons de la seva memòria, i refugiada allà, tota sola, va poder assaborir les imatges del passat que li feien la vida una mica menys feixuga, i el Nadal, una mica menys pesat, una mica més suportable.

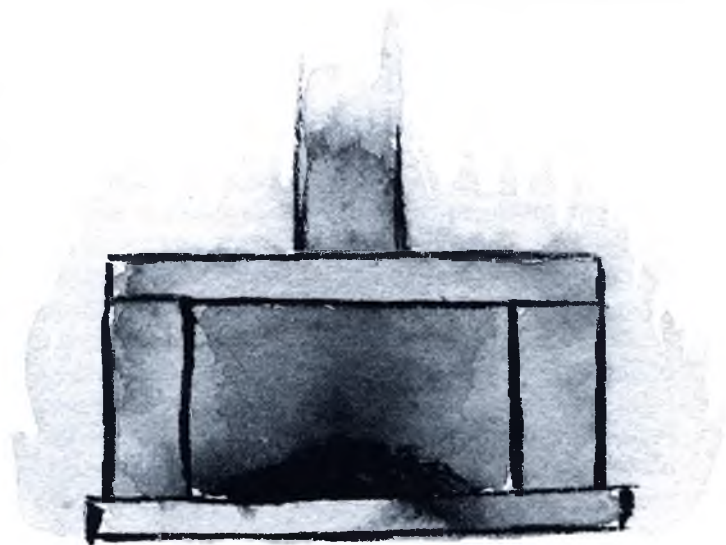
Es va veure nena, petita, no més de quatre anys. També era Nadal. Duïa el vestit d'infermera, aquell somiat i desitjat vestit d'infermera: una capa blava, creuada damunt el pit amb tirants i un davantal blanc immaculat a sota, amb una creu vermella ben grossa, cosida pel damunt; i unes mitges blanques que no lligaven, de cap manera, amb les botes marrons i altes que li havia fet posar la mare, perquè tots els carrers eren ben nevats i calia evitar el risc de rrelliscades i de constipats... i encara, un barret també blanc immaculat, també amb la seva creu vermella.

Aquell vestit! Com n'eren, com en són, d'importants, aquelles petites coses que són regals que ens fa la vida!

S'havia passat tot l'estiu demanant que li compressin el vestit d'infermera: per l'aniversari, al juliol; o pel sant, al novembre. Però res de res; nines, nines i més nines: una, que quan li premies la panxa grinyolava com un animaló, volent fer creure que imitava un bebè plorant... l'altra, amb uns cabells llargs i impossibles, que es podien pentinar i tantes vegades com els pentinaves, tantes vegades creixien i es feien més cabellera, més llargs, més terrorífics! Però el vestit d'infermera no hi era mai, dins d'aquells paquets de regals ben embolicats amb paper de dibuixos i llaços de colors.

Ara, però, anava de la mà del seu pare, passejant pels carrers d'un poble nevat, i no sentia ni una mica de fred. Feia sol, i ella duïa un vestit d'infermera preciós. I el pare la lluïa, joiós, orgullós, content com sempre que anaven junts i que compartien aquelles petites coses que els feien còmplices de felicitat... Era tan fàcil, ser feliç amb el pare! Van passejar per tot el poble. Era el dia de Nadal, i no hi havia quasi ningú, pels carrers; però tots els que es trobaven s'aturaven a elogiar el vestit d'infermera. I ella somreïa, contenta i agraïda; amb el Tió, és clar, però en el fons de tot, amb el pare, aquell qui sempre, per sempre, de sempre, sabia ser, fàcilment, amb tant d'amor... **simplement, el millor.**

Sílvia Planas i Marcé

C/ Catalunya, 15
Tel. 972 13 02 84

L'ESPÍGOL
FLORISTERIA

17867 CAMPRODON
(Girona)

Petit diccionari de butxaca de termes nadalencs

Arbre

[s. XIII; del ll. *arbor* (arcaic *arbos*), *-oris*, íd.]

4 arbre de Nadal 1 Col·lecció de noses i altres esgarri-falls que fan pampallugues i col·locades sense vergonya amb finalitats decoratives. Tot plegat sol amagar un avet, un pi o arbres similars.

Cap¹

[o.; del ll. *caput*, íd., substituït per *capu*]

1 m 1 ANAT Part superior del cos de l'home que conté els principals òrgans dels sentits i centres nerviosos.

8 Cap d'Any FOLK Tornar al principi de l'any anterior des del començament com si fos nou (sense cap ni peus). Per extensió, festa on els òrgans dels sentits i centres nerviosos s'exciten de tal manera que es fan disbarats sense saber perquè.

Cotilló

[del castellà *cotilla*]

Fer el *cotilla*, en valencià. Amenitzaran, de ben segur, els menjars de Nadal d'aquest any.

Enllumenat de Nadal

1 LUM Conjunt de visions celestials del consistori municipal que solen prendre la forma de serpentes amb radiació lluminosa.

Garlanda

[s. XIII; del fr. i oc. ant. *garlande*]

1 Cadena trenada feta de pengims-penjams (sense cap gràcia), que hom escampa per les cases per fer morir els visitants per estrangulació estètica.

Missa del gall

[1272; del ll. td. *missa* 'fórmula litúrgica conclusiva']

Xerinola i gresca solemne (sense avalots) que hom canta a mitjanit de Nadal amb litúrgies de gall com a rerefons musical.

Nadala

[c. 1900; deriv. de *Nadal*]

1 LIT /MÚS Guirigall nadalenc.

2 LIT Composició patètica que, amb finalitat de tocar els collons durant les tristes festes de Nadal, acostumen a escriure alguns aprenents de poeta sobre l'alegria en el món, l'amor universal i altres temes escatològics similars.

Panera

[1390; de *pa*]

Panera de Nadal

Recipient rectangular amb motius ornamentals grotescs a l'exterior i amb productes de qualitat dubtosa a l'interior, i que l'empresari ofereix als empleats per fer-los creure que treballen en un *Bingo*.

Postal de Nadal

Cartolina rectangular que porta imprès o escrit un seguit de signes d'un repertori cabalístic que cal endevinar. Franquejada i tramesa per correu durant les festes de Nadal, els que no tenen por d'ensenyar les vergonyes l'envien sense sobre.

Reis Mags, els

BÍBL CRIST Nom donat tradicionalment a tres camprodonins voluntaris sense cap habilitat per la màgia o l'il·lusionisme, i que vénen de l'Orient de can Pascal, als voltants de Camprodon.

Tió, el

[s. XIV; del ll. *titio*, *-onis*, íd.]

2 FOLK Tronc gros que caga tota mena de porqueries a força de bastonades de les criatures. De les cagades en diuen regals.

Joan Busquets

EL FORN

C/ Josep Duñach «En Felça», 9
Telèfons: 972 74 12 30
972 74 12 31
17867 BEGET
(Girona)

BAR - RESTAURANT • CUINA CASOLANA

Habitacions amb bany, TV i calefacció

Missa del Gall amb final americà

Dissabte, 23 de desembre

Des que vaig saber que era l'escollida per recitar el Poema de Nadal d'en Josep M. de Segarra a la Missa del gall, juntament amb l'Albert, ai l'Albert, el procés d'esverament s'ha apropiat de mi d'una manera exagerada i incontrolada. Sí, seré la parella de l'Albert, el meu ídol en tots el sentits. Un noi fet, il·lustrat, ben dotat i situat, com no, a Barcelona ja fa temps. Ell ja ho ha fet alguna vegada, de llegir, i per a mi, en canvi, serà la primera vegada. Com podeu imaginar els meus pares estan contents que jo, Laura, la seva filla, reciti a la Missa del gall, són molt de missa. Jo també ho estic, però per altres motius.

Hem acabat de fer el sopar amb la colla. El mateix sopar que fem cada dissabte... de gairebé tots els dissabtes de l'any. Estem fent (també) el mateix recorregut de bars, de cada cop menys bars en aquests moments. I també els temes de conversa no varien gaire. Però aquest vespre, vigília del 24 de desembre, no em preocupa.

Ara estic asseguda en un tamboret davant d'una barra de bar. Tinc la colla al voltant i al meu costat, enganxat, en Joan; ja va pel seu tercer (de moment) gin-tònic i amb símptomes evidents de procés de descomposició (facial). Cada cop dissimula menys perquè ja no pot, i em clava directament la mirada entelada al meu darrere per mirar el tanga. Sé que això l'excita, però també sap que en aquests moments ell no és la meua opció. Si passen els anys i no trobo res millor, ell sempre estarà esperant, així és la vida. En fi, no m'amoïna perquè demà és la nit de Nadal.

Diumenge, 24 de desembre

M'he llevat tard i he ajudat una estona 3ls meus pares a la botiga. Hem dinat i ells han tornat a la feina; avui és dia de vendes i estaran molt ocupats tota la tarda, no hi ha perill que pugin a casa, a menys que a la meua mare li vingui un d'aquells *caprados* i hagi de venir a prendre una mica d'aiguanaf. Estic esperant que vingui l'Albert. L'he convidat a fer el cafè i hem d'assajar una mica, coordinar, per poder recitar aquesta nit. Però tinc unes altres intencions. Vull aprofitar que aquesta tarda tindrà, jo sola, a l'Albert i fa dies que ho preparo. Faig una ràpida repassada mental per si ho tinc tot a punt, quan de cop sona el timbre de la porta

Ding, donggg!!! Ostres, ja és aquí. Obro la porta i educadament ens fem un petonet a cada galta.

- Hola, Laura.

- Hola, Albert.

L'he notat sorprès i una mica, força, incòmode. No es podia imaginar que el rebria amb un *viso* negre i transparent. Espero que la meua mare no sàpiga que l'hi he fet servir. El pobre Albert no sap a on mirar.

- Si vols em canvio, però jo, dintre de casa, normalment vaig així —quina bestiesa acabo de dir. Em quedo tan ampla!

- No, no cal...

El faig passar (fred i sense pols) al menjador-saló.

Normalment els meus pares fan vida a la cuina i el menjador s'obre només per dies assenyalats. El convidat a seure al sofà i li demano què vol prendre, però recomano que provi una infusió de te natural que vaig portar del meu viatge al Marroc. Assenteix amb el cap, mentre fulleja les revistes que hi ha a la tauleta. Abans ja havia amagat les revistes del cor, que són les de consum a casa, i n'hi he posat d'altres de més adients.

Des de la cuina espio l'Albert com va mirant al seu voltant. Observa la decoració i es fixa en el prestatge on hi ha els llibres (la majoria ja anaven amb la compra del moble i els altres són dels que donaven -quan en donaven- a les entitats bancàries). Quan tinc la infusió preparada hi afegeixo una bona dosi d'herba de *maria*,

FUSTERIA

Barbonell, s.l.

Carrer del Mur, 7 - Tel. i Fax 972 74 08 34 - 17867 CAMPRODON (Girona)

que també vaig portar del Marroc, per cert, de molt bona qualitat.

Ara havia de decidir la segona droga que havia d'ingerir l'Albert. La meua intenció era que els efectes de l'herba, la *maria*, servissin per desinhibir-lo, per estovar-lo, en definitiva per produir bon rotllo, però dubtava amb la segona, que havia de ser química. Havia d'escollir entre una amfetamina, en concret una *fresita roja* o una dosi de *Foligón*. Les amfetamines sexualment són més psicològiques que no pas efectives, en canvi el *Foligón* és un producte farmacèutic infal·lible que els veterinaris (faig cas a un amic que em diu que els veterinaris són més humans) donen als mascles perquè forniquin amb plenes condicions. Dilueixo una dosi de *Foligón* a la seva tassa i vaig cap al menjador.

- Posa-t'hi sucre –li dic.

Sembla que està content i còmode. Remena amb la cullereta la infusió i s'acosta la tassa per fer un glop. Jo m'he posat asseguda al seu davant amb les cames creuades perquè tingui una bona panoràmica i ara només es tracta que les drogues facin l'efecte esperat.

- Té el gust una mica estrany.

- No m'estranya, perdó, vull dir que no hi estàs acostumat, a aquest gust. Pensa que és un te autèntic.

Anem xerrant de moltes coses. La música de Dominique sona en el discret aparell que hi ha damunt del trinxant i arriba al punt culminant amb la meua cançó preferida en aquests moments: *Ses yeux brûlent*. Va passant el temps mentre m'adono que de la mateixa manera que entre les seves cames comença a eixir un bon paquet, al mateix temps li costa articular les paraules, tot i així em diu que...

- ¿Sabies que en Josep M. de Segarra era un autor teatral i poeta seriós, però que tenia poesia satírica que no era gaire coneguda i que fins i tot havia estat amagada?

- No, la veritat és que no –li vaig començar a notar una cara una mica com de marejat, s'estava quedant pàl·lid– Albert, et trobes bé?

- No gaire, no sé què em passa però em sembla que he de vomitar...

No pot acabar de dir la frase i corrents cap al lavabo a descarregar. Queda fet un nyap, i decideix que el millor que pot fer és anar a reposar a casa seva per així poder estar bé la nit.

- Em sap greu Laura, no m'havia passat mai... Tinc un rebombori estrany... el millor és que vagi a casa, i intenti recuperar-me per aquest vespre.

Tot plegat un desastre. No ha tolerat la barreja.

Això que quan l'he acompanyat encara tenia el paquet ben activat. Res del que havia previst ha anat

bé. No és important, sí que ho és, però en aquest moment el que m'amoïna és com estarà l'Albert al vespre.

Diumenge 24, dotze de la nit

L'església fa goig, s'hi està calentonet. Ben mirat, mai no hi fa fred. La coral té les veus afinades, els membres de l'associació revisen tots els detalls. Està plena i les cares són de satisfacció. Malgrat que l'Albert, aparentment, doni la sensació d'estar com un gínjol i totalment recuperat, jo estic espantada. Porta una *xermelle-ria* que em fa pensar el pitjor; quan més el miro, més m'atabalo.

- Albert, de veritat et trobes bé?

- Tranquil·la, Laura. No sé si ha estat el te o potser alguna cosa que he menjat i no se m'ha posat bé.

Però deixant de banda el mareig i el malestar que ara ja no em molesta, tinc una lucidesa mental brutal i el més important, Laura..., des de la tarda que vaig molt calent, encara ara estic trempant i amb unes ganes terribles de fer l'amor,... no és el moment ni el lloc per dir-ho, ja ho sé, però si vols i et ve de gust, després podem anar a fer una bona esterrossada.

- Ai Albert, no sé, no et veig bé. Ja saps a on estem i el que hem de recitar?

- Et dic que ho tinc tot controlat, Laura... quin *viso* portaves aquesta tarda, punyetera!

Ja no puc dir res més, és l'hora. Els meus pares, amples i satisfets com mai, no poden dissimular la cara de joia. I jo no sé si tan sols la veu em respectarà. Ni si l'Albert ens respectarà. No hi ha retorn, estem a l'altar i jo començo a recitar:

*Camí pelat i esqueixat,
ple de vent dalt de la coma,
camí de la soledat,
tots els camins van a Roma,
tots els camins, ja ho sabem!
Tots els camins van a Roma,
però no van a Betlem!*

Ara hauria de continuar ell. Silenci... em mira, s'apropa al micròfon i segueix...

*Gustós, senyores, m'avinc
A explicar-vos com els tinc.
Els tinc grossos i rodons
Com els Pares Felipons.
Els tinc frescos i bonics
com els Pares Dominics*

Jardí
Piscina
Pàrquing

**HOTEL
MARISTANY**
RESTAURANT

* * *

Avinguda Maristany, 20
17867 CAMPRODON
Tel. 972 13 00 78
Fax 972 74 07 78

El malparit ho ha fet!!!, recita els versos satírics d'en Segarra. El rum-rum s'ha apoderat de la nau. Les cares són de no entendre res. Els meus pares han quedat bocabadats, petrificats. Ja no estan tan amples. Ell, però, va recitant

*Cadascun em pesa un quilo
Com els del Pare Camilo
Ni tenen les bosses tristes
Com els dels Germans Maristes.
I no em ballen nit i dia
Com els de l'Escola Pia.*

Ara ja resulta insostenible. La incomoditat de tothom és evident. Alguns, sense cap mirament, s'aixequen i marxen. Els pares de l'Albert no saben com amagar-se, se senten observats. Jo intento que pari, les mirades del rector són amenaçadores, però l'Albert, aixecant el to de veu, com si fos conscient de tot el guirigall que està produint, continua:

*No són els grans de rosaris
Que pengen als Trinitaris.
Ni fan aquell tuf de be
Dels frares de la Mercè.
Cap paparra se m'hi arrapa
Com els monjos de la Trapa*

Una mirada entre el rector i l'alcalde, que està a primera fila, serveix per autoritzar a cantar a la coral, que interpreten en alemany i amb tota l'energia possible, *Stillen Nacht* per tapar la veu a l'Albert. En el mateix instant, dos membres de l'*Associació de la Fe fins al Final*, un cop desendollat el nostre micròfon, s'apropen cap a nosaltres i educadament ens conviden a retirar-nos. En el moment d'agafar-me pel braç es quan m'adono que el conductor de la Teisa em desperta i em diu que ja hem arribat a destí.

Ostres! He quedat adormida durant el trajecte de Barcelona fins al poble. El fet d'haver dormit molt poc els darrers dies, preparant el exàmens i en paral·lel fent les clàssiques *farres* d'abans de les vacances de Nadal, l'excés de calefacció de l'autocar, tot plegat ha fet que hagi quedat fregida al seient.

M'abrigo i recullo la bossa. És fosc i fa fred. Encaparrada pel somni i el fred que es comença a ficar al meu cos, enfilo des de la nova estació el camí cap a casa. Quan arribi em dutxaré per desvetllar-me i com que avui és dissabte, toca el sopar de cada dissabte de gairebé tots els dissabtes de l'any amb la colla. No en tinc moltes ganes, però és igual, perquè demà, a la Missa del gall, he de recitar el Poema de Nadal d'en Josep M. de Segarra amb l'Albert.

Joan Anglada

L'Àvia i el Nét, observats per en Marcel

Em demanen un conte de Nadal, però com que tinc molt poca imaginació, demano disculpes als lectors camprodonins, i els convido a llegir un document verídic. L'ha escrit un tal Marcel. El vaig conèixer el Nadal passat als Quatre cantons, en aquella mica de racó on hi ha una font vella en la qual ja ningú es fixa. Em va cridar l'atenció el seu aspecte atrotinat i desvalgut. Què hi feia en aquest poble, sol, aquells dies on la soledat no es tolera, està fins i tot mal vista? En Marcel tenia uns ulls clars, una mirada perduda, un posat d'estranyesa. Està clar que estava entre els vius, però d'una manera especial, distant, amb la reserva interior, protegida, de qui es dedica a observar els altres. Amagava al darrere, com avergonyit, una petita paradeta -una taula color de molsa, amb potes amb verdet encastat-, on hi venia estampes escrites de Nadal. Hi vaig parlar una estona.

No vaig saber d'on era ni a què es dedicava la resta de l'any. Em va fer un llarg monòleg sobre el Nadal, sobre l'alta estima que encara tenia per aquests dies, tot i que era quan patia més que mai, crec recordar que em va dir, un "desplaçament interior". En sentir-lo, vaig arribar a la conclusió que pertanyia a aquella classe de persones que, de petites, havien viscut enlluernades per l'orla rutilant nadalenca, pels àpats llargs, inacabables, per la generositat dels regals, la genuïtat dels bons desitjos, l'alegria dels adults. "En realitat, aquesta alegria dels adults és falsa", em va dir en Marcel. "La projecten i l'alimenten amb els nens. Sense els més petits, no existeix". Així que en Marcel acabava de fer quaranta anys -l'edat me la va dir- i encara no havia superat un sentiment de desil·lusió, fins i tot d'estafa per la ficció perduda del Nadal. Li havien venut una moto, no hi havia dret, i encara no s'havia refet. Li vaig recomanar

Cal Xec®

Isaac Albéniz, 1
Tel. 972 74 00 84

EL REBOST DEL PIRINEU CATALÀ

17867 CAMPRODON
(Girona)

que s'agafés al ritual. "L'esperit del Nadal -li vaig dir, per animar-lo- es pot reviure amb el ritual: entaular-se, anar a Missa del gall. Els rituals són la sal de la vida. La il·lusió la creem si volem." No hi va haver maneres d'amorosir-li l'aspror. Els nadals tal com els viu la gent, deïa, no eren més que un pur simulacre, una parafernàlia buida; el Nadal era un món bell d'il·lusions que els adults havien fet bocins a cops de destrat. No en quedava res.

Jo també crec que del Nadal de la infantesa no en queda res de res, i que la vida adulta és el que és: sovint un galimaties per on pol·lulem tots plegats. Però allò que feia singular el meu interlocutor era la seva protesta, que es negués, encara, a mig camí de la vida, a acceptar l'estat de les coses. Desenganyat, semblava desesperadament necessitat d'una fugida nadalenca. Em vaig recordar d'una amiga que solia dir que tots tenim una "taula de salvació", un lloc on agafar-nos quan van maldades, i vaig deduir que la d'aquest noi era escriure aquelles estampes. Per a ell eren la seva manera de reconciliar-se amb un món hostil, falsament nadalenc.

Vaig triar a l'atzar i vaig comprar, per quatre duros, aquest escrit a Marcel, a qui desitjo, de tot cor, un Bon Nadal. (Crec que m'agrairà que ara el comparteixi amb tots els camprodonins).

L'Àvia i el Nét. Marcel P.

"Us convido a observar, amb atenció, aquest Nadal, una àvia i el seu nét. Els veiem en una plaça, l'àvia que es mou a poc a poc, el nét rere una pilota. L'àvia que vigila displicent, el nét, un belluguet. L'un, un micofil·lós nouvingut, l'altra, una velleta arronsada, sorruda, a punt de marxar del món.

El nét encara no sap que està passant uns dels seus millors anys i que el futur de l'àvia serà el seu. L'àvia no sabia que aquell marrec desvalgut l'entendria tant.

El nét no sap els moments de desmenjament que passa l'àvia, quan tant li fa tot, setmanes en què sembla que fa nosa, d'impaciència quan vol fer el que ja no pot, les escales que li costen, instants en què perd el cap, alguna nit de desvari, els vaivens de la memòria, algun rapapieg que dissimula amb una acusació injusta o una gracieta salada. Els dies suspesos, de llarga espera, de dolça conformitat.

El nét també parla amb frases curtes i disperses, el balbuceig i l'astracanada, xerra amb veus desconegudes, i el cap també se li'n va, cap a països estranys i remots. El nét encara no sap, diria l'àvia, que el món és un galimaties, una olla de grills, i el pas dels anys una purga d'il·lusions; que els somnis s'esfondren com castells de cartes, que viure és sovint un test de resistència, que hi ha desitjos que la vida mai no pot satisfer; que de vegades som al món, bell i atroç, sense saber què hi fem i malgrat tot continuem, i que a la cara de l'àvia hi ha el dibuix essencial de la seva estada en aquest món.

L'àvia pensa, i el nét no ho sap, que la vida se li ha escolat en un sospir, entre l'anhel i la recança, buscant un punt esmunyadís de quietud, una tranquil·litat elusiva. L'àvia no sap si ha fet el que ha volgut, o el que havia de fer, o ni tan sols si de veritat volia fer alguna cosa.

L'àvia només sap que no hi ha res que li agradi tant com mirar-se els ulls amb el nét, el fons de la mirada. L'àvia hi veu uns ulls nets i lluminosos. El nét mira els ulls de l'àvia i hi percep, entre els cabells cendrosos i les arrugues essencials, una espurna còmplice, una proximitat familiar a milers de quilòmetres de distància. "Tu vindràs cap on sóc jo", semblen dir-li els ulls de l'àvia. "Creixeràs i potser ho resistiràs tot, menys el desgast. Seràs rebel, t'enfilaràs, però el temps et calmarà".

El nét sembla dir-li: "Salta, àvia, salta. Que et penses que m'enganyes, àvia? Ho veig en els teus ulls. Les teves arrugues no et tapen. Salta, àvia, que tu també ets una nena." L'àvia i el nét es miren de fit a fit, juganers, des dels dos extrems de la corda. La gravetat flonja de la vella, la inconsciència múrria de l'infant. Ells dos són la vida despullada, el nus, la substància: la resta és temps balder. La vida, una infantesa interrompuda durant llargs anys. Només al cap de molt de temps ens és permès de tornar-hi, com un petit regal, preludi de la pau.

Manel Guitart

"la Caixa"

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

Ploma Convidada

Carles Cuatrecasas i Targa

Carles Cuatrecasas i Targa (Barcelona, 14-2-1934). Cursà estudis de Dret a la Universitat de Barcelona. A partir de 1963 inicià l'activitat docent a ESADE. 1975-1978: president del Cercle d'Economia de Barcelona. 1999-2000: president del Cercle del Liceu. Actualment exerceix com a vocal, entre d'altres, als patronats de la Fundació Universitat Ramon Llull i és membre de la Germandat del monestir de Santa Maria de Poblet

La meua relació amb Camprodon té profundes arrels familiars.

El meu avi va ser farmacèutic i titular de la farmàcia del carrer València durant molts anys. També va ser alcalde del municipi.

El meu pare, en Martí, va néixer a Camprodon, i aquí va conèixer la meua mare, porto-riquenya d'origen català i estiujant en aquesta localitat des que retornar d'Amèrica.

Però mireu amb un esforç d'imaginació cap enrere, al principi del segle XX.

Camprodon, petita i bonica vila, amb molta història i un reduït nombre d'habitants, comunicada deficientment amb Ripoll, Vic i Barcelona, i quasi aïllada de la Garrotxa i el Gironès, no ofería tampoc un panorama escolar massa estimulants per a la nova generació.

En aquest marc geogràfic i cultural obren els seus ulls a la vida els vuit fills del senyor Josep Cuatrecasas.

La seva infància i adolescència transcorren feliçment a la seva casa del carrer València, on la farmàcia situada en els baixos reuneix, en animades tertúlies, els intel·lectuals locals i contribueix a obrir nous horitzons i perspectives a la família.

Les carències escolars són suplertes per l'avi, que va encarregar-se personalment de l'educació dels seus fills. Els fa classes, proposa a diari feines multidisciplinàries, col·labora en els seus estudis i acabat el curs els acompanya a examinar-se als instituts de la demarcació de Girona per obtenir els títols oficials corresponents.

Els resultats d'aquesta tasca educativa dels seus vuit néts parlen per si sols: Joan, catedràtic de medicina a les universitats de Sevilla, Barcelona, Mar de Plata i

Kennedy de Buenos Aires; Josep, catedràtic de Botànica a la Universitat de Madrid i investigador de fama mundial al Museu d'Història Natural de la Fundació Field de Chicago i a la "Smithsonian Institution" de Washington, i a la Universitat de Colòmbia i condecorat amb la Gran Creu de Boyacá, de l'orde de Carles III, medalla d'or de la Universitat Central de Barcelona; Martí va ser farmacèutic i creador del laboratori Fides; Lluís, enginyer industrial amb activitats a Espanya, Sud-amèrica i Aràbia Saudita; Manel, metge de família; Jordi, farmacèutic i Montserrat, bibliotecària del Fons Monetari Internacional a Washington, a l'Organització Internacional del Treball, a Torí i de la Fundació Miró, a Barcelona.

Bé podríem dir que amb aquesta generació de la família Cuatrecasas Camprodon va traspasar fronteres i va fer bo el refrany "voler és poder". Tots ells han portat sempre Camprodon al seu cor, tot i els infortunis de la vida que els van allunyar de la terra que els va veure néixer. Els meus primers contactes amb Camprodon es remunten al principi de la postguerra civil. Recordo vagament els meus inicis de ciclista al passeig Maristany amb la primera topada amb un arbre, els casquets de fusell al paviment del passeig, els dipòsits de cotxe abandonats o requisats a la carretera de Molló, els ponts derruïts i les carreteres tallades.

Després d'anys d'absència vaig tornar a la dècada dels 50 i part de la dels 60. Camprodon continuava essent el meu indret predilecte i de moda per molts estiujants de Barcelona.

Com podria oblidar l'animació dels mesos de juliol i agost, els concursos hípics, les rues de disfresses, les festes de l'hotel Rigat, les animades audicions de sardanes amb el gran ball "de la manera" final, les excursions diàries per les rodalies, els pregoners nocturns del carrer València, les competicions de tennis al Club, amb la presència d'Andrés Gimeno, futur campió del Roland Garros, etc, etc.

Passats quasi vint-i-cinc anys d'absència, diverses situacions personals em van retornar els paisatges, els colors, i les aromes que havien omplert la meua joventut i que van deixar una empremta inesborrable a la meua vida.

Avui, en vesprejar d'una llarga i intensa d'història personal, torno a recórrer les valls, a pujar als cims en què el cel i la terra sembla que es fonguin en una abraçada i deixo que reneixin les vivències íntimes adormides que sorgeixen sota la llum engegadora del nostre Pirineu. M'abandono a la seva bellesa i escolto els seus silencis. És el meu Camprodon, el d'ahir, el d'avui, el de sempre...

Climatologia

Aquest últim trimestre s'ha caracteritzat per l'absència de precipitacions importants. El fet és que ja fa una temporada llarga que no plou allò que es diu de veritat, i això ho noten els boscos, els prats, els rius i les fonts. Haurem notat que aquesta tardor no ha estat precisament molt vistosa pel que fa als colors de les fulles dels arbres. Les fulles anaven perdent el color verd, però es tornaven d'un color marronós, de secada. Res a veure amb els vistosos colors taronges, grocs i vermells tan vius a què ens té acostumada la tardor a les nostres contrades, quan el terreny és prou humit i les fulles estan hidratades. Les fonts també se n'han ressentit i, fins i tot, alguna ha deixat de rajar, fet que no sol ser gaire habitual, per sort.

Si observem la llera del riu Ter o del Ritort, la veurem també plena de matolls, herbes i fins i tot algun arbre prou gran. Tot això només vol dir que fa temps que no hi ha hagut cap cop de riu seriós, dels que periòdicament fan neteja.

En els moments en què escric aquesta crònica, l'endemà de la Puríssima, encara dura la tongada de pluges que ens ha afavorit aquests últims tres o quatre dies. Dic afavorit perquè així ha estat pels boscos i fonts. També per l'estació de Vallter, que haurà pogut acumular gruix de neu. Ara bé, per la gent que ha visitat la Vall, segurament que els haurà fet una mica la gitza, i és que mai plou a gust de tothom.

A part de la manca de pluja, també ha estat una característica d'aquesta tardor el pas força sobtat entre les temperatures força càlides i el fred típic de tardor. A veure quina mena d'hivern ens farà. Ho comentarem en el proper número del *Camp Rodó*.

Joan Solà

Coneguem...

L'Associació Catalana d'Observadors Meteorològics (ACOM)

L'Associació Catalana d'Observadors Meteorològics és una entitat de caire científic i cultural que vol agrupar les persones interessades en la meteorologia i ciències relacionades, com afeccionats, estudiants, professionals o per simple inquietud cultural.

Es va constituir formalment el 25 de març de 1995 i té la seu social a Barcelona, al carrer Pere Vergés núm. 1. L'ACOM té entitat jurídica pròpia, està formada pel conjunt dels seus socis i regida per la Junta Directiva, que controlen el seu bon funcionament. Té cabuda a l'ACOM tota persona, sense límit d'edat, que tingui alguna inquietud de caire meteorològic, des de qui té un senzill termòmetre fins a qui disposa de la xarxa més sofisticada.

Entre les moltes activitats que fa l'associació hi ha les dues trobades anuals de socis, la setmana del Meteocat, amb concursos de fotografies i de vídeos, conferències, col·loquis... També s'edita la revista "El Penell" amb informació relacionada amb el món de la meteorologia.

Actualment, l'ACOM té més de 400 socis d'arreu dels Països Catalans.

Us recomano que visiteu la web www.acom.es on trobareu un munt d'informació, reportatges, fotografies, etc. i, si us interessa, la manera de fer-vos-en socis.

CLIMATOLOGIA 2004

	Sant Pau de Segúries (Est. Meteorològica INM Mun.)			Camprodon (Observatori Municipal)		
	Màx mes	Mín mes	Precipitació l/m ²	Màx mes	Mín mes	Precipitació l/m ²
Setembre	26,3°	4°	74,3	–	–	–
Octubre	26°	-1°	40,3	–	–	–
Novembre	17°	-5,1°	10,5	–	–	–
	Total... 125,1 l/m ²			Total... – l/m ²		

Excavacions, Obres i Venda d'àrids

Josep Colomer

Plaça La Fia, 3
Tels. 972 74 05 00
608 16 48 02
17867 CAMPRODON

Els nostres bombers es formen a França

Una vegada més els bombers gironins, entre els quals se n'hi troben dels nostres, han realitzat un curs de formació amb els seus homòlegs francesos per ampliar coneixements i millorar tècniques. En aquesta ocasió el curs s'ha realitzat en terres franceses, a la població d'Annecy, dins de l'Alta Savoia.

En total hi han participat cinc bombers de la província de Girona, que han assolit el diploma del Curs de Barrancs I, una titulació que ve a ser una continuació del curs que es va fer el mes de maig d'aquest any a Camprodon. En aquella ocasió les classes i les pràctiques es van fer dins del nostre territori.

Aquest curs, avalat pel Ministeri d'Interior francès, va durar una setmana.

Amb aquest diploma no es tanca cap cicle de formació conjunta, ans al contrari, ja que s'ha previst un curs titulat "Neu I" pel mes de març de l'any vivent. Es tracta d'un curs de formació de rescats amb neu que, amb tota probabilitat, es farà a la Vall de Camprodon.

La bona sintonia que hi ha a un i altre costat de la frontera ha quedat de nou ben palesa amb la realització d'aquest curs. Tot i que treballen per banderes diferents, la feina és la mateixa i per tant, l'intercanvi d'experiències i el treball en conjunt els permet assolir millors coneixements i els proporciona un vincle especial que ha de servir, en més d'una ocasió, en el cas de participar en una feina conjunta.

Entregirats està gravant el seu segon disc

La formació camprodonina de Pop-rock català, Entregirats, preparen un nou disc. Després de més d'un any de promoció del que ha estat el seu primer treball discogràfic, "Jocs de cucanya", acumulen prou material i experiències per poder enregistrar un nou disc. La gravació d'aquest treball va començar el mes de novembre.

Classes a l'Escola Municipal de Música Isaac Albéniz per a pàrvuls

Durant el mes d'octubre començaran les classes de l'Escola de Música Isaac Albéniz de Camprodon. Un curs, el 2004-05, que es presenta amb dues grans novetats. La primera és el canvi del quadre directiu i de professorat, que en aquesta edició està dirigit per Albert Miquel Carbonell.

Carbonell forma part del professorat del Curs Internacional de Música i és mestre d'aquest centre.

Una altra de les novetats destacables de l'Escola de Música de Camprodon és la introducció de classes per a alumnes de parvulari, P-4 i P-5. Una decisió avalada per la capacitat, la facilitat i l'interès que desperta la música en edats més curtes. Inicialment se'ls fa una roda d'instruments perquè puguin escollir per quin senten preferència.

La introducció de classes musicals per a nens petits ha permès una remodelació i una nova visió pedagògica d'enfocar les classes i les matèries que s'impartien.

Es tracta d'un canvi que també es notarà en les classes de cant coral, que també s'impartirà des d'una nova visió: es faran dos grans grups de cant que ens permetran treballar millor i alhora enriquirà el quadre de veus que faran les classes més disteses i acolorides musicalment. Així doncs, aquest any el centre oferirà classes de cant coral, violoncel, piano, guitarra i flauta, excloent el violí a causa de la manca d'inscripcions d'alumnes.

Plaça Dr. Robert, 10
Tel. (972) 74 02 67

17867 CAMPRODON

**ELECTRICITAT
COLLONI
ELECTRODOMÈSTICS
50 ANYS AL VOSTRE SERVEI !**

Cop d'ull • Cop d'ull • Cop d'ull • Cop d'ull

Una gírgola groga de 4 kg

Un veí de la Colònia Estabanell de Camprodon va trobar aquest exemplar de quatre quilos de pes, 49 cm d'amplada i 30 cm d'alçada. La troballa va produir-se el mes d'octubre dins del terme de la Casanova, al peu d'un gatsaule. L'autor d'aquest descobriment, Francisco Revilla, conegut popularment a la Colònia com "l'Herrero", anava acompanyat per Joan Martínez quan van collir aquest exemplar comestible, i que pot arribar a fer 20 kg i mig metre de diàmetre.

El destí d'aquest exemplar és merament decoratiu, ja que l'han dissecat i envernissat com a record de l'anècdota.

Cursos de català elemental

Més d'una vintena de persones assisteixen als cursos de català elemental que, promoguts per l'Ajuntament i el Consorci per a la Normalització Lingüística, es fan els dilluns i dimecres a l'escola Dr. Robert de Camprodon. Gent provinent d'arreu, i que actualment viuen i treballen al nostre municipi, s'han apuntat a aquestes classes per aprendre l'idioma, integrar-se i poder-se desenvolupar còmodament.

El curs, i l'assistència al mateix, ha estat tot un èxit i s'emmarca dins d'un projecte "Conèixer Camprodon", en què a més es donen les eines necessàries per descobrir l'entorn i adaptar-s'hi ràpidament.

L'Ski Club Camprodon reactiva la secció de BTT

La secció de BTT de l'Ski Club Camprodon va realitzar, el mes d'octubre, una sortida de dos dies a Ager. Fou una prova esportiva de caràcter lúdic en què, a més de practicar esport, inclouria el dinar del dissabte.

La sortida, programada pel divendres a les vuit del vespre, constava de fer nit al càmping d'Ager per descansar i encetar un matí amb bicicleta tot terreny per fer un recorregut d'unes sis hores per un desnivell de 1.000 a 1.500 metres. La ruta era Ager, Congost de

Monrebei i retorn a Ager. Un cop acabada la sortida, i amb la finalitat de recuperar forces, es va fer un dinar. En total hi van participar dotze ciclistes.

També es va fer una sortida el 13 de novembre al Centre de BTT de Banyoles, oberta a tots els nivells i amb la possibilitat d'escollir la ruta adequada a les característiques del participant.

Aquesta aposta de l'Ski Club per la bicicleta tot terreny ve avalada per l'interès de l'entitat d'oferir lleure i esport durant tot l'any.

Tel. i Fax:
972 13 00 09

Immobil·liària

Vall de Camprodon

Passeig de la Muralla, 1

CAMPRODON

API 120

Ski Girona, la marca de les cinc estacions del Pirineu gironí

L'ACEM, associació catalana d'estacions d'esquí de muntanya, va crear dues agrupacions provincials, una a Lleida i l'altra a Girona, perquè cada zona pogués optimitzar recursos en benefici propi. Ja fa dos anys que les cinc estacions d'esquí del Pirineu gironí van coordinades en tasques de promoció amb el suport del Patronat de Turisme Girona-Costa Brava Pirineu i la Diputació. La darrera actuació va tenir lloc, fa pocs dies, en el marc de la Fira de Girona amb un estand informatiu. A més, aquesta agrupació d'estacions d'esquí gironines aquest any ha participat en les fires de Girona Viva, a Barcelona, a l'Alguer i a Mallorca.

Aquesta campanya de promoció conjunta ve acompanyada de suports publicitaris a emissores de ràdio, campanyes a televisions locals gironines i properament d'un reportatge, que durant el primer trimestre de l'any vinent es publicarà a la revista "Top Girona".

Els objectius d'aquesta unió per a la promoció de les estacions d'esquí de la demarcació de Girona neix amb la finalitat de frenar la competència de les estacions franceses, donant a conèixer les nostres instal·lacions i els servei que s'hi ofereixen sota la marca Ski Girona. Actualment s'està estudiant la viabilitat d'un projecte que permetria esquiar amb un sol forfait indistintament a qualsevol de les cinc estacions d'esquí de Girona durant tota la temporada.

Nova junta a l'ADVAC

Darrerament s'han renovat els càrrecs de la junta de l'Associació de Dones de la Vall de Camprodon, que ha quedat configurada d'aquesta manera:

Presidenta: Mercè Fonts i Matute

Vicepresidenta: Amàlia Vázquez de Castro i Gutiérrez

Secretària: Mª Teresa Claravall i Juncà.

Tresorera: Agustina López i Juncà

Vocals: Mª Carme Gallego i Gasco, Montserrat Pastoret i Fontdecava, Mª Dolors Martínez i Casaponsa, Maria Vilalta i Guillamet, Maria Blanch i Planagumà, Rosa Mª López i Blanch, Laura Marcer i Gutiérrez.

Presentació del futbol base de la UE Camprodon per a la temporada 2004-2005

Uns 150 nens de la Vall de Camprodon s'han inscrit aquesta temporada per jugar a l'esport estrella del món masculí, el futbol. Uns joves que disputaran diferents lligues, depenent de la seva categoria, amb una meta comuna, deixar ben alt el nom del club, el Camprodon. Uns nens que configuren, amb les diferents categories, el planter de la Unió Esportiva Camprodon, el futbol base que avui us presentem.

El Joc Cultural de la Comarca

Es troba a la venda el Joc Cultural de la Comarca del Ripollès a l'oficina de turisme de l'Ajuntament de Camprodon, al preu de 15 euros.

C/ València, 11
17867 CAMPRODON
(Girona)

CAN FRANÇA
ARTICLES DE PELL

Telèfons
Botiga: 972 13 00 01
Particular: 972 74 00 12

Sopar d'entitats camprodonines

Una seixantena de persones van assistir el dijous, 30 de setembre, al primer sopar d'entitats que es va fer a Camprodon amb l'excusa d'escollir el representant que havia d'anar a la final del Joc de la Comarca que es va fer a Ripoll el propassat 12 d'octubre.

Dos representants de cada una de les trenta entitats que hi ha a Camprodon van participar en aquesta trobada, que va consistir en una vetllada distesa i molt distreta.

Més de tres-cents coixins i boixets a Camprodon

El pavelló municipal d'esports es va omplir, un any més, de puntaires per la trobada anual que organitza en aquesta Vila la unió de comerciants i botiguers de Camprodon. En total han vingut 359 puntaires d'arreu de Catalunya. A les 11h. del matí els botiguers van obsequiar a les assistents amb un esmorzar a base d'embotits i coques. Durant tot el dia nombroses persones van passar pel pavelló a veure el meravellós espectacle de puntes i de coixes amb el particular só dels boixets. A la mostra també es podien comprar objectes de record o estris per practicar aquesta art de les randes de coixí.

Vist l'èxit i la bona acollida d'aquesta iniciativa es preveu, des de la regidoria de cultura, realitzar anualment un sopar d'aquestes característiques.

L'entitat guanyadora del concurs va ser el grup de teatre Casal Camprodoní, que fou qui va delegar al senyor Miquel Bertran Bertranpetit la representació de Camprodon a la final. Tot i el bon paper de Bertran a la final, l'atzar va donar com a guanyadora una nena de Vallfogona.

Exposició i venda d'artesanía

La Comissió de solidaritat de l'Ajuntament de Camprodon ha tornat a organitzar una exposició i venda de productes d'artesanía procedents de l'Àfrica i l'Índia. La bona acollida de la mostra va propiciar uns ingressos de 4.000 euros, desglossats d'aquesta manera: 1.000 euros de la venda d'artesanía índia, 2.500 de l'africana i 500 euros de les aportacions per la compra de vacunes, que contribuiran a la millora de qualitat de vida d'aquesta gent a través de l'ONG Pobles Germans. Com a objectes curiosos es podien comprar pals de la pluja, atrapa-somnis, titelles, essències i d'altres productes.

Llesques i llesquetes
amb embotits
de la Vall de Camprodon

Plaça Dr. Robert, 12 • 17867 Camprodon

Tel. 972 13 01 12

Jornades per a la conscienciació turística

S'han realitzat, a diferents llocs del Ripollès, unes jornades de treball per la conscienciació turística de la comarca. Aquestes trobades amb empresaris i professionals del sector serveis han volgut conèixer de primera mà la situació i les possibles problemàtiques, i crear un fòrum de debat encaminat a trobar solucions i poder crear un model turístic per a la comarca.

La sessió, que es va fer a Camprodon, va consistir en diferents xerrades al matí, amb representants del sector serveis del Ripollès, en les quals es van exposar els dubtes i les propostes que cal tirar endavant per potenciar el turisme. Els empresaris van poder explicar la seva experiència i exposar els temes que més els preocupaven. Hi van haver diferents propostes que ara són recollides en l'informe de conclusions, com ara la creació d'una pàgina web conjunta o la creació d'una central de reserves per unir esforços.

Festes Majors a la Colònia Estabanell, Rocabruna i Beget

Després de l'estiu a Camprodon encara queden dies per gaudir de la festa. La tardor ens proposa tres celebracions ben diferenciades en indrets de casa nostra. El temps va propiciar la bona participació en totes tres celebracions, i si no, vegeu-ne les fotografies.

El bisbe de Vic coneix Camprodon

El bisbe de Vic, Romà Casanova, va ser dimecres a Camprodon per visitar els centres educatius del municipi, els avis del geriàtric municipal i es va entrevistar amb diferents entitats i associacions.

Els avis del geriàtric municipal van rebre amb il·lusió la visita d'aquesta autoritat eclesiàstica amb qui van parlar una estona explicant-li les diferents procedències dels residents.

A banda d'aquesta visita, el senyor bisbe va tornar el cap de setmana: dissabte per visitar els diferents temples religiosos de Camprodon i diumenge per confessar a les 11h i per a la celebració eucarística de les 12h. Al vespre va visitar a domicili els malalts de la població.

La nova pubilla i hereu del casal de la Gent Gran

Com és habitual, per Sant Víctor, els avis del casal de la gent gran van fer una festa per escollir els seu dos representants anuals: la pubilla i l'hereu de l'entitat. En aquesta ocasió, i fins l'any que ve, aquest títol a recaigut als senyors Àngela Fernández i Leandro Plujà.

València, 2
17867 CAMPRODON

LLARS de CAMPRODON
PROMOCIONS IMMOBILIÀRIES

Tel. i Fax 972 74 10 94

“L’hora del conte”

Novament s’ha engegat “l’hora del conte” a la biblioteca municipal de Camprodon, on cada quinze dies, els divendres de 6 a 7 de la tarda, s’expliquen contes per a la mainada. En aquest primer trimestre escolar, a banda de l’hora del conte, va haver-hi una tarda de temps de poetes per als més grans.

Vitrina a l’església del Carme sobre la processó

Recentment s’ha col·locat una vitrina a l’església del Carme amb objectes pertanyents a la processó dels Sants Misteris, sibiles i impropèris. Aquest és el primer pas d’una exposició permanent, amb els passos inclosos, que es vol instal·lar de forma fixa en aquest temple.

Reivindicacions de comarcalitat de la Vall de Camprodon a l’estranger

En el darrer número del “CampRodó” us informàvem que un grup de joves amb BTT anirien a fer “La Ruta de l’Amistat” que uneix el Tíbet amb el Nepal. Una altra expedició camprodonina també va protagonitzar una aventura similar en fer el cim Kilimanjaro. Totes dues expedicions van voler reivindicar la comarcalitat de la Vall de Camprodon desplegant pancartes. D’aquestes dues aventures us mostrem les fotos dels protagonistes.

Els dilluns de la fruita al CEIP Dr. Robert de Camprodon

Amb la finalitat d’educar als alumnes per adquirir uns bons hàbits alimentaris, a l’Escola Pública Dr. Robert de Camprodon, s’han creat “els dilluns de la fruita”. Un dia a la setmana en què cal que els alumnes portin per esmorzar la peça de fruita que els agradi. Es tracta d’un aspecte més dins del projecte en què el centre fa anys que treballa, i en el qual, a banda de fomentar una alimentació sana, es vol fer saber que una alimentació equilibrada i natural redueix el nombre de possibilitats de patir en un futur problemes majors com ara el càncer.

En el cas d’aquesta malaltia, el càncer, fa temps que el centre participa en diferents projectes promoguts per la junta local de l’Associació Espanyola de Lluita Contra el Càncer i aquest any en un de la Lliga catalana d’ajuda al malalt de càncer.

El “Joc de la fruita”

Els alumnes de 3r i 4t del col·legi Dr. Robert de Camprodon han participat en una proposta de la Lliga catalana d’ajuda al malalt de càncer, el “Joc de la fruita”. Amb aquesta experiència han pogut conèixer les fruites i les seves qualitats nutritives.

Càmping
Bungalows
Hostal
Restaurant

els Roures

Avda. El Mariner, 34-36 • Tel. 972 74 70 00 - Fax 972 74 71 09 • 17864 SANT PAU DE SEGÚRIES - Vall de Camprodon - Girona

Celebració dels 1.100 anys

Unes 300 persones van sortir al carrer, el dissabte, 27 de novembre, per celebrar l'aniversari del document més antic de la història de Camprodon: l'acta de consagració de l'església del monestir de Sant Pere, datada del 27 de novembre de 904. Amb motiu d'aquests 1.100 anys d'història del que fins avui és primer document que es coneix, on es recull la paraula Camprotorundo –Camprodon–, es van organitzar un seguit d'actes. La festa va començar a dos quarts de cinc de la tarda a la plaça del Carme amb una cercavila medieval on hi havia personatges d'època, com ara el rei i la reina, el pregoner, els músics, el bufó i els cavallers, tots ells acompanyats pels gegants i grallers del poble. Una cercavila que va recórrer tots els carrers del població engrescant a tothom a gaudir de la festa. La rua va finalitzar al monestir de Sant Pere, on va tenir lloc l'acte institucional. Unes xerrades divulgatives sobre la història del monestir, com vivien els monjos, o les peripècies del document en qüestió a càrrec de Mn. Jacint Medina i Manel Pujol, rector i historiador local, respectivament, van servir per conèixer més detalls dels orígens dels camprodonins. L'acte va comptar amb l'actuació musical de la Coral Camprodon i la dels més petits, la Coral Brins. Posteriorment es va descobrir una placa commemorativa i es va obsequiar als assistents amb un got de xocolata calenta i coca.

Durant uns quants dies als baixos de l'ajuntament de Camprodon hi va haver una exposició dels treballs realitzats pels alumnes de l'escola Dr. Robert sobre diferents aspectes de la vida i la història del monestir al segle X. Uns treballs amb els quals els alumnes del centre han pogut conèixer detalls sobre els seus orígens i en definitiva sobre els seus avantpassats. Acompanyant l'exposició s'hi pot veure una reproducció del document en qüestió, l'original del qual es troba a la Biblioteca Nacional de França, a París, i està bastant malmès. Amb tot, els camprodonins han pogut veure una reproducció de l'original a mida real.

Els comerços de la població, i per defecte més d'algun balcó, han penjat una banderola commemorativa de la festa que es podrà lluir durant tot l'any.

Eleccions al Consell Escolar

Tot i que les eleccions al Consell Escolar acostumen a fer-se cada quatre anys a l'escola pública Dr. Robert de Camprodon, van tenir lloc el passat 25 de novembre, dos anys després de les anteriors. Això es fa perquè habitualment hi ha pares que, abans d'acabar l'etapa d'electes, els seus fills ja han deixat el centre. En aquesta ocasió, i com ja acostuma a ser habitual, hi ha hagut molt bona participació, fet que ha donat com a resultat un 52% de participació.

Un cop escrutats tots els vots, els sis representants, de la secció de pares han estat:

Agnès Magret Martínez
Josep Luengo Solano
Neus Claret Coma
Vicky Álvarez Hernández
Isabel Pérez Pérez
Joan Marcé Castillo

El Grup de Muntanya Vall de Camprodon crea una secció d'esquí

Amb la finalitat d'iniciar els nens en la pràctica de l'esquí el Grup de Muntanya Vall de Camprodon ha creat una secció d'esquí que es posarà en marxa aquesta temporada.

Ofereix un espai d'esquí en què els nens/es que ho desitgin podran apuntar-se, o bé els dissabtes o bé els diumenges, de 10 del matí a 12 del migdia, per esquiar o realitzar activitats relacionades amb la neu durant els mesos de gener, febrer i març. Les condicions meteorològiques seran les que determinaran l'activitat que es farà i amb la qual es pretén que la mainada gaudeixi de la neu.

L'únic requisit necessari és estar federat en muntanya i tenir ganes d'apropar-se a l'esquí per gaudir i no pas per competir. Per més informació i/o inscripcions us podeu adreçar a Esports Vivac, telf. 972 130 426 i demaneu per en Toni o en Pep.

*club
Golf
Camprodon*

Fires i festes de la Puríssima

Hi ha hagut gran aflluència de gent als diferents actes que commemoren la festa dels sis municipis que configuren la Vall de Camprodon a la Fira de la Puríssima. A Camprodon, el programa va començar dissabte dia 4 amb la inauguració a l'hotel Camprodon de la Fira de la Vall, l'habitual mostra de productes i serveis que ofereix la Vall, en la qual es podien veure les diferents fotografies de la tercera edició del concurs fotogràfic de la Vall. Els tres primers classificats van ser la senyora Flor Ribas, amb el primer premi; Josep Mª Buxasas, segon premi i Marc Tuneu va ser el tercer classificat. En el decurs de la inauguració es van presentar els nous cascals dels bombers de la Vall per rescat amb helicòpter, que s'han adquirit amb subvencions de l'Ajuntament de Camprodon i de la Diputació de Girona. També van haver-hi dues quines organitzades per la Unió Esportiva Camprodon a les 10 del vespre al Pavelló poliesportiu, la cinquena edició del concurs de munyir a mà, un concert de tarda amb la cobla Selvatana, i l'elecció de la pubilla de la Vall que es va fer al Poliesportiu municipal.

Ja en tenen 40

Aquesta és la foto del sopar dels que en aquest 2004 han fet 40 anys. La festa es va fer al restaurant el Pont Nou, i els assistents eren provinents de tota la Vall, amb un denominador comú: nascuts el 1964. Per l'efemèride es va fer una samarreta que deia "Forever Young" (joves per sempre). Si us hi fixeu, veureu, entre els presents, el nostre col·laborador Manel Guitart.

Bac de Sant Antoni, s/n.
17867 CAMPRODON (Girona)
Tel. 972 13 01 25

Un Camprodoní il·lustre: Josep Cuatrecasas

Transcripció d'una biografia d'en Josep Cuatrecasas apareguda a la revista "Ambienta" del Ministeri de Medi ambient

Josép Cuatrecasas va néixer a Camprodon el 19 de març de 1903. A casa seva, i ajudat pel seu pare, que li va ensenyar totes les assignatures, va preparar els exàmens que li varen permetre el títol de batxiller a l'Institut General de Barcelona a l'agost de 1918. Va realitzar els seus estudis universitaris a la facultat de farmàcia de la Universitat de Barcelona on, al juny de 1923, es llicencià com a farmacèutic, va obtenir el premi extraordinari de llicenciatura. El 1928 obtingué el títol de doctor en farmàcia de la Universitat de Madrid, amb una tesi sobre "La flora y la vegetación del Macizo de Mágina", on deixà constància del seu enorme interès per la botànica.

De 1924 a 1931 ocupa el càrrec d'auxiliar de botànica a la Universitat de Barcelona i el 1931 guanya les oposicions per la "Càtedra de Botànica Descriptiva" de la facultat de Farmàcia de la Universitat Central de Madrid, càrrec que exerceix fins al 1939 quan, per motius polítics i acabada la Guerra Civil s'ha d'exiliar.

La seva activitat com a investigador comença de molt jove a la secció de botànica del Museu de Ciències Naturals de Barcelona, de la mà del botànic Piu Font Quer, amb qui va editar la revista "Cavallinesia" des de 1928. Amplia els seus coneixements de fitogeografia i ecologia a la Universitat de Ginebra amb el professor Chodat el 1927, i poc després comença la seva especialització en botànica tropical, per la qual cosa viatja a l'Institut i Jardí Botànic de Berlín-Dahlem, institució amb la qual col·labora durant els anys 1930 i 1931.

El 1932 es produeix el primer contacte de Cuatrecasas amb Colòmbia i la seva interessantíssima flora, l'estudi de la qual no abandonarà mai més. Va arribar a Bogotà com a representant del govern de la República espanyola per participar en la celebració del centenari de José Celestino Mutis, que va començar, durant el segle XVIII, els estudis de botànica del virregnat de Nueva

Granada. És en aquest contacte on comença la passió del científic camprodoní per la flora i el paisatge de Colòmbia que va plasmar en la seva obra *Observaciones Geobotánicas en Colombia* (1934).

Aquest primer viatge a Colòmbia va ser l'origen d'una nova línia botànica tropical desenvolupada per Cuatrecasas al Jardín Botánico de Madrid: el 1933 és nomenat director de flora tropical i el 1937 assumeix la direcció de la institució científica, càrrec que ocupa fins l'any 1939, any en què s'exilia a Colòmbia a la fi de la Guerra Civil.

Colòmbia l'acull amb els braços oberts i en aquest país pot desenvolupar nombroses i importants investigacions sobre la flora tropical. Renova la seva feina docent com a professor de l'Institut de Ciències Naturals de la Universitat de Colòmbia, tasca que va realitzar fins al 1943. També va ser professor de l'Escola d'Agricultura Tropical, i entre 1943 i 1947 va dirigir la Comisión Botánica del Valle.

És a l'any 1947 que trasllada la seva residència als Estats Units, on treballa com a "Curator of Colombian Botany" del Museu d'Història Natural de Chicago fins al 1950, i com a investigador de la "National Science Foundation" per a l'estudi de la flora colombiana, de 1953 a 1955. Posteriorment passa a ser investigador associat de la "Smithsonian Institution Natural History Museum", de 1955 a 1977, data de la seva jubilació, encara que això no acabés amb la seva passió investigadora.

Josép Cuatrecasas mor el 24 de maig de 1996 a Washington D.C. als 93 anys d'edat.

Les seves cendres descansen al vell refugi d'Ulldeter on un monòlit amb una placa serveix per perpetuar el seu record.

C. Ventura

Consultors, SL Carrer Freixenet, 6, baixos - Telèfon 972 13 03 08 - 17867 CAMPRODON (Girona)

Cristina Ventura i Carpintero

Economista

FISCAL

LABORAL

MERCANTIL

COMPTABILITAT

Última tarda amb la Teresina

Va ser a Campdevàrol, a l'hospital. El dissabte, 16 d'octubre, cap al tard. Li quedava una mica més d'un mes d'estada al món. Jo ja sabia que la malaltia era, com diuen, irreversible. Potser seria l'última vegada que la veuria. M'hi vaig presentar amb un ram de flors i amb el propòsit de controlar, com se sol dir, les emocions. No seria un comiat "real", compartit, ja que ella no coneixia l'abast definitiu de la malaltia.

Vaig trobar la Teresineta en bon estat, més prima, asseguda al llit del fons de l'habitació, amb la safata del sopar al davant. En aquell ambient asèptic la primera impressió va ser de serenitat i una certa llunyania. Com si s'hagués endurit. Com si alguna cosa dins seu hagués crescut, madurat i hagués trobat un ajustament nou, desconegut, amb la vida. Portava vint dies en aquella cambra desolada. "Estic en mans de Déu i dels metges", em va dir.

Vam parlar de la seva salut. En aquells moments, vivia pendent d'un desinflament del fetge que li permetés operar-se. Una operació que tothom, menys ella, sabia que era impossible. "Dues turbulències ambientals, dos disgustos patits per Sant Patllari", em va dir. L'operació d'un familiar proper i unes obres molestes al carrer València, creia que li havien provocat aquest estat.

Recordo com olorava intensament un llonguet: "Fins ara el menjar em feia fàstic. Ara no me'n fa." Estava completament aferrada a la vida: "Menjaré menys. Controlaré el pes. Faré exercici, vida sana, si me'n surto." Estava animada perquè havia aconseguit empassar-se una sopa.

Li vaig dir que tenia la sensació que la seva salut havia estat sempre molt bona. Així m'ho va confirmar: portava divuit anys sense veure un metge. Divuit anys enrere, li havien hagut d'extreure unes pedres de la vesícula. Jo no ho recordava. Ella sí. Tenia una memòria prodigiosa. Feia divuit anys, coincidint amb la seva operació, jo havia anat a París. I des d'allà, em va recor-

dar la Teresina, li vaig enviar una postal per animar-la. I em va dir les paraules exactes que jo li havia escrit, i que havia oblidat del tot: "Les pedres que et treuran, Teresina, si són teves, només poden ser pedres precioses. Un petó. Manel." Aquí vaig fer figa, les meves resistències van afluir fins al venciment. Descontrolat, ploro al seu costat: "Què us passa? Què teniu, tots?" Em va parlar, molesta, en plural. I em va donar encara la que seria la seva última lliçó. Em va dir, textualment: "Vull la duresa de les coses. La vida és dura. Les coses són dures. Les hem d'agafar així."

La Teresineta, tan sensible, de proverbial cor adolescent, em va corregir aquella estridència emotiva meua. "Als sensibles, la vida ens fot hòsties. Prou." La Teresina semblava que havia guanyat el "tour de force" final amb l'existència. Era forta, intel·ligent, dotada per aconseguir-ho. Potser va saber escanyar aquella part irremeiable que a tots ens dol. Les aigües es van calmar i vam tenir una conversa alegre, com sempre que passaves una estona amb ella. Vam parlar de la immigració, la camprodonina, és clar, que segons ella, està a cotes altíssimes i que es mirava amb una certa prevenció. És possible integrar i mantenir la diversitat cultural? Ella podia, perquè era una autèntica cosmopolita:

els trets de la seva persona que arribaven als altres -una mena d'humanitat nua- no tenien fronteres. Em va dir que estaria disposada a donar una part del seu sou per ajudar els necessitats a desenvolupar-se en el seu país d'origen. Vam parlar dels polítics, del terrorisme. Crec que molta gent en tenia una imatge equivocada o poc completa. La Teresina estava al dia de tot, i era una de les persones més intel·ligents que he conegut. També vam parlar de les "taules de salvació" que tots necessitem. "Per l'Odon era la música", em va dir; "Per mi, els llibres", li vaig dir. I per ella, els poemes que escrivia per als nens i el seu nen Jesús de fusta que cada Nadal rentava a la banyera del seu pis.

Can JOANIC

HOSTAL
RESTAURANT
BAR

Carrer Bell Aire, 1
Tel.: 972 74 12 41
Mòbil: 689 500 302

17867 BEGET (Girona)

És clar que, a mi, essent un nen, la Teresineta em va fer classes de francès que, ben mirat, eren de tot, menys classes de francès. Allà alimentava el nostre esperit, amb les seves dots interpretatives -aquella veu, aquella dicció-, amb la seva vida d'informadora turística, els seus pretendents, el seu casament de Sissí Emperatriz al monestir, el seu exmarit militar homosexual, les anècdotes teatrals, la gran actriu que hagués pogut ser... Penso que en aquella època innocent, l'espai del poble es va fer gran, gairebé infinit, gràcies a la singularitat, la generositat i la simpatia d'una persona com la Teresa Planesas.

Vam acabar parlant del poble i de la gran sorpresa per les mostres d'estimació sincera que va rebre en els seus dies a l'hospital: "I això que no he sigut mai sociable", em va dir. "No he anat mai a cap bar, a cap festa, amb cap grup." Abans de sortir, em va mirar, amb aquells ulls càl·lids, plens de tendresa, com si endevinés que jo faria aquest escrit: "Digue'ls que estic contenta pel molt que em van estimar".

Manel Guitart

Teresina, has marxat, sí, però hi ha una cosa de tu que no marxarà mai. Estic convençut que un polsim del teu esperit beatífic es quedarà flotant per sempre en aquesta Vall, i amararà les flors i l'herba amb un perfum dolç. I els camprodonins que, de passada per aquest món, hem coincidit uns anys amb tu, ens sentirem honorats i guardarem el teu record com un tresor preciós i un exemple per destriar allò més essencial de la vida: l'autèntica bondat.

Alguns aspectes del Pla d'Acollida

A partir del Pla d'Acollida, engegat per l'escola pública Dr. Robert de Camprodon, s'ha creat una Comissió d'Acollida formada per diferents organismes i institucions: l'Escola, l'Ajuntament, la Comissió de Solidaritat, la Fundació Germans Vila Riera, Càrites i Serveis Socials.

La finalitat d'aquesta Comissió d'Acollida és la d'aglutinar esforços per integrar les persones que arriben al nostre municipi i volen formar part de la nostra comunitat, tant nens com adults, i facilitar-los els mitjans necessaris per aconseguir una ràpida adaptació. Dins de les nombroses propostes que han sorgit arran de les trobades i la gestió de projectes d'aquesta Comissió, destaquen els cursos de català inicial per a adults i l'acompanyament d'infants. El primer projecte consisteix en unes classes, teòriques i pràctiques, en què, a banda d'ensenyar l'idioma, s'inclou la proposta "Conèixer Camprodon" amb la qual es facilita la descoberta de l'entorn cultural i social del nostre municipi i els seus recursos.

L'acompanyament als infants és una proposta per la qual encara calen voluntaris, en què uns determinats dies i hores a la setmana, una família, o una sola persona, dedica part del seu temps a un nen per fer deures i per parlar català, amb la finalitat d'ajudar a fer-li més fàcil la seva integració a l'escola i al poble. Conèixer el municipi i la gent que hi viu, i al mateix temps ajudar-lo a adaptar-se ràpidament al ritme escolar, són els eixos principals d'aquest projecte. Tot i que actualment dues famílies i una exalumna del centre participen en aquest projecte encara fa falta créixer més. Per participar en aquesta darrera proposta, només cal tenir ganes de fer-ho, ja que el temps i els dies d'acompanyament són a elecció del voluntari. Per a més informació, o bé per apuntar-se a l'acompanyament d'infants, només cal posar-se en contacte amb l'escola Dr. Robert (972 74 02 60). Els nens que actualment gaudeixen d'aquest servei gratuït i voluntari han experimentat una bona integració i millor rendiment escolar. Animeu-vos i truqueu!

Fàbrica de mobles

Martí Magret

Crta. Sant Joan, 21
Telèfons: 972 74 01 81 i 972 74 01 48

17867 CAMPRODON
(Girona)

1.100 ANYS DE CAMPRODON

Sr. Alcalde i Diputat al Parlament i amics vilatans de Camprodon.

Si avui som aquí és perquè fa 1.100 anys que en aquest lloc sagrat s'hi va reunir també un grup de gent d'aquestes terres per consagrar l'església parroquial de sant Pere de Camprodon. Així consta en el document de 27 de novembre de 904 que ens ha fet adonar que, com a mínim, Camprodon fa 1.100 anys que existeix, llavors amb el nom llatí "Camporotundo".

No és pas que jo ara vulgui donar una llicó d'història, no és pas el meu fort. En Manel Pujol és qui ens la donarà d'aquí a uns moments amb molta més profunditat i autoritat que no pas jo.

Ben segur que no són aquestes les mateixes parets, encara que els monjos benedictins se'n serviren, quan el 948 varen començar el monestir, gràcies al comte Guifré II de Besalú. Consta, a més, en un document del 962, que el comte va demanar al bisbe de Girona que li donés l'església de sant Pere, llavors parròquia, per al monestir. Dic això de les parets perquè consta en un altre document de 1169 que els bisbes de Girona i de Tortosa varen consagrar també l'església del monestir de sant Pere de Camprodon. Això va passar quan aquest monestir ja estava deslligat de la influència dels comtes i feia prop de cent anys que depenia de l'agrupació de monestirs, sota el control i responsabilitat del monestir de Moissac. Penso, doncs, que aquestes parets que avui ens acullen, sí que són les mateixes parets de 1169. La primitiva església de 904 se'ls feia petita, i en el mateix lloc van construir una altra de més gran.

L'emperador Carlemany deia "terreny ocupat, terreny defensat". En dir "ocupat" penso que volia dir habitat. Això ho sabien molt bé els comtes de la Catalunya naixent, des de Guifré el Pelós fins a tots els altres comtes.

L'església sempre ha estat atenta al que avui en diríem els signes del temps. Per això, amb convivència amb el poder civil, bisbes i monjos van col·laborar en la defensa del país i a la seva estabilitat, bo i cultivant les llavors i les arrels cristianes de la gent d'aquella època.

Davant la invasió musulmana i més tard les incursions també musulmanes, la gent, per por, es refugiava a les muntanyes, i per això les parròquies -i sobretot els monestirs- servien per agrupar la gent al seu entorn perquè se sentia emparada i així s'anaven fent i refent els pobles. (Recordem la dita de Carlemany...).

Els monestirs en aquell temps, com en el nostre, complien una missió evangelitzadora, mitjançant la vida en comunitat, de pregària, treball i estudi. I al mateix temps exercien una acció social: ensenyaven a llegir i a escriure, a cultivar la terra o curar els malalts, perquè sempre hi havia algun monjo entès en herbes remeieres.

Penso que per a tots nosaltres, els catalans, les parròquies i els monestirs foren un bon vehicle de repoblació i uns grans cooperadors en la fundació de Catalunya amb arrels cristianes, així com també per a nosaltres els camprodonins, la naixença o la continuïtat del nostre poble, avui Vila de Camprodon.

Jacint Medina,
pvre. Rector.

TANCO LA PEIXATERIA

Recordo quan la vaig obrir: era el dia 19 de juliol del 1994 i va ser gairebé per atzar que vaig decidir quedar-me la peixateria, que es traspassava, al carrer Ferrer Barbarà, i tirar endavant un negoci que a casa dels meus pares s'havia fet tota la vida. Aleshores jo ja festejava amb el meu marit i feia poc que havia acabat la carrera de Pedagogia i no trobava feina. Volia casar-me i establir-me a la Vall, i un dia vaig veure l'anunci, i no m'ho vaig pensar dues vegades: vaig arrendar la botiga.

Durant tots aquests anys, la botiga m'ha portat moltes coneixences, moltes amistats, bons moments i m'ha permès integrar-me dins de la vida social i comercial de la Vall.

M'ha costat molt prendre aquesta decisió però, s'ha de ser realista i, veure-hi clar quan cal fer-ho. Per desgràcia, els

peixos grossos es mengen els petits, i una retirada a temps sempre és una victòria.

La meva intenció, en aquestes quatre ratlles, és d'agraïment a la gent, amics i clients que en aquests anys han passat per la botiga, als que m'han comptat com una veïna més de la Vall, i amb als qui sempre hem fet pinya: la gent de l'Associació de Comerciants.

Això no és una carta de retrets, ni un missatge trist, sinó un adéu i fins aviat. Espero que les coses es facin amb seny perquè no perdem l'ànima d'un poble, que no és altra que el nostre petit comerç. Bones Festes!

Carme Serra
Peixateria Carme

Saps on és ?

- Coneixes aquest lloc? Saps on és? Va, intenta-ho!!! Entraràs en el sorteig d'un premi consistent en qualsevol llibre, CD, disc, casset o vídeo, que pots escollir al teu gust.
- Si has identificat la fotografia, si saps on és, escriu la teva resposta i envia-la a:

El concurs del **Camp Rodó**

Revista **Camp Rodó**
Concurs **Saps on és?**

Ajuntament de Camprodon
Plaça d'Espanya, 1
17867 CAMPRODON

BASES DEL CONCURS

1. Només s'admetrà una resposta per persona. Si una mateixa persona envia més d'una resposta, s'anul·larà la seva participació en el concurs.
2. La persona guanyadora del concurs serà avisada per correu i/o per telèfon. A l'enviar la vostra resposta, és important fer constar amb claredat el nom, l'adreça i el número de telèfon on se us pot localitzar.

El guanyador del concurs **Saps on és?** del núm. anterior és:

Sra. Meritxell Colom Marcé

i la resposta correcta és:

Monestir de Sant Pere

C/ Catalunya, 13
17867 CAMPRODON

**Restaurant
LA MURALLA**

Tel. 972 74 09 00

Especialitats en peix

CONSTRUCCIONS

**TRIADÚ
SUÑER, SL**

C/ Bastiments, 3
Apartat de Correus, 47
Tel. i Fax: 972 74 10 33
17867 CAMPRODON

Per incloure dades en aquest moviment demogràfic, podeu adreçar-vos a l'Ajuntament

NAIXEMENTS

NÚRIA BATLLE I COLOMER.....	19/09/2004
EUDALD LUENGO I MATES.....	27/09/2004
ELNA HERNANDEZ I VILA.....	15/10/2004
JORDI MARCÉ I GRABULOSA.....	31/10/2004
HENRY BENTSEN CLARET.....	08/12/2004

DEFUNCIONS

ÀNGELA RIGAT I PEIRIS.....	07/09/2004
FRANCISCA ISERN PICOLA.....	13/09/2004
CONSOL VILARRASA I BATCHELLÍ.....	27/09/2004
ÀNGELA MARCER AULINA.....	09/10/2004
FLORA COROMINAS I BRUSET.....	10/11/2004
ROSA GRATACÓS I BARTA.....	11/11/2004
TERESA PLANESAS I PÉREZ.....	16/11/2004
VERÒNICA SALUDES I GRATACÓS.....	23/11/2004
JAUME BERTRANPETIT SURINACH.....	01/12/2004

MATRIMONIS

XAVIER JUNCÀ I MORER Nat. Camprodon i	
MIREIA BERTRAN I TENAS nat. Camprodon.....	18/09/2004
FRANCESC TRISTAN I SEGUI nat. Barcelona i	
MARTA CANAL I MATEU nat. Barcelona.....	24/09/2004
MARC FONT I BEL nat. Girona i	
MONICA TARRADELLAS I MARTINEZ nat. Girona.....	25/09/2004
JORDI CASANOVA I RÀFOLS nat Camprodon i	
ANNA JANER I FALGUERAS nat. Calella.....	01/10/2004
DANIEL BIRBA CUFFÍ nat a Camprodon i	
ROSA MARIA FORTUNY I BASTÉ nat. a Barcelona.....	02/10/2004
JOAN MELCION I TENAS nat. a Camprodon i	
GEMMA VERDES I PRIETO nat. Barcelona.....	16/10/2004
ESTEVE PÉREX COMAS nat. Sant Feliu de Pallarols i	
ESTER JUANOLA I SURINACH nat. Camprodon.....	06/11/2004
JOSE VIÑAS I VILARDELL nat. Manlleu i	
MARIA DOLORES CAMPS I OFERIL nat. Vic.....	20/11/2004
YUJIRO KOYAMA nat. Osaka i	
MARIA PILAR CLOSAS I GARCIA nat. Barcelona.....	26/11/2004

CREU ROJA - VALL DE CAMPRODON

**NOU SERVEI:
BANC ORTOPÈDIC**

Et contestem totes les preguntes sobre què és un banc ortopèdic !!!!

- Saps que **Creu Roja** vol iniciar un nou servei dirigit a tota la població de la **Vall de Camprodon**?
- Es tracta de organitzar un **petit magatzem** de material divers i **d'ajuda a la mobilitat**. I iniciar un servei de préstec temporal per a totes aquelles persones que ho necessitin en un moment determinat.
- Saps que tens a la teva disposició material com cadires de rodes, caminador, croses i d'altres d'una manera **totalment gratuïta**?
- Saps que si tens **material arraconat** o no saps què fer-ne, el pots **cedir al Banc Ortopèdic** de Creu Roja Vall de Camprodon i **utilitzar-lo sempre que vulguis**? Si no tens disponibilitat per portar-nos-el, te'l vindrem a recollir.

Truca'ns!!! 972 74 04 23

La Vall
joieria i rellotgeria

C/ Monestir, 21
17867 Camprodon
Tel. 972 130 485
Fax 972 130 485
E-mail: joieria_lavall@hotmail.com

Joans, joseps, peres i ases...

Allò que diferencia els homes de la resta dels animals és que nosaltres sabem que no ho sabem tot sobre nosaltres mateixos. I aquest no saber ens fa tenir por –la por més ancestral de totes les pors que ens envolten. Un gos, per exemple, no té consciència que és un gos i, encara que no es reconeix com a gat, mai no es llevarà un matí pensant-se que és un ase. Mentre que qualsevol de nosaltres, tant si es diu Joan, Josep o Pere, es pot despertar un dia qualsevol pensant-se que és Napoleó. Aquesta por al desconeixement de nosaltres mateixos ens ha portat al llarg de la història a inventar-nos déus que ens expliquen qui som i banderes que estableixen els límits de les pròpies identitats enfront de les identitats dels altres. Després, i a mida que hem evolucionat, les coses han anat degradant-se amb infinitat de símbols diferents que ens ajuden a reconèixer-nos i que ens recorden constantment qui som. De manera que tota comunitat d'individus associats per a qualsevol finalitat possible té un signe o un logo que cohesiona els seus membres i, alhora, els diferencia dels altres grups.

Aquesta necessitat de mostrar i demostrar la nostra identitat i diferència és la que provoca que alguns tinguin la necessitat imperiosa de desplegar banderes de més de cent metres quadrats a la plaça Colón de Madrid o d'altres estenguin senyeres de dimensions superlatives a l'estadi del Camp Nou. L'últim d'aquests signes identitaris, a casa nostra, és un ase enganxat al costat de la matrícula posterior dels vehicles. Aquest ase –que és molt semblant al símbol que des de fa molts anys fa servir el Partit Demòcrata dels Estats Units d'Amèrica del Nord i que el diferencia de l'elefant del Partit Republicà– es diferencia del toro que porten alguns membres d'una altra comunitat veïna. Vistos tots amb certa distància –ases, toros i elefants. O si ho prefereixen: Joans, joseps o peres– són molt més semblants del què no es pensen.

Oriol Molas

Cafè-Bar

Carrer Nou, 4
17867 CAMPRODON
(Girona)

C/ Pere Rovira, 8
Sant Joan de les Abadesses
Tel. 972 72 01 32

**OREGON
SCIENTIFIC**

rellotgeria Casademunt

Joies amb or, plata i acer.
Relloctges, articles de regal,
marroquineria, ...

**Visiti'ns sense compromís, el
sorpndrem!!!**

FESTINA

CANDINO
SWISS WATCH

CALYPSO
WATCHES

VICEROY
since 1951

TISSOT
SWISS WATCHES SINCE 1853

CASIO®

NIKE TIMING

Petrocat
Una Companyia plena d'energia

**CENTRE DISTRIBUCIÓ
RIPOLLÈS**

972 72.00.56

972 74.12.07

SERVEI DE GASOIL A DOMICILI

*Us desitgem
Bones Festes!*

Tot per a les nits màgiques...

ESCLAT

dóna més

C. Freixanet, 48 ☎ 972 130053 - CAMPRODON